

aykut yazgan

Bir Takım Hikayeler

**BİR SANİYE GEÇTİĞİ ZAMAN NE KADAR ZAMAN
GEÇER**

deneme 14051988 t.reis

/ y o l - - [eğilim]
> Soldan | nadğas <
| kAYA | beyaz [kireç?] - orta -
➤ göz > • kedi [y ü r ü r •
➤ [h A r E k e T]]
**[tıngır mıngır
tın...]]....**

> göz > [YUKARI | • az yukarı] / kuş •
[/ karatavuk] – belki ? –
- algı - | - sanki - > - uçmak - / kanat [pırrrr !..]

ok

/ • kedi [y - ü - r - ü - r •
[h A r E k e T]]

[tıngır mıngır...]]

> göz > → / kuş •
> göz > → / • kedi
> göz → / kuş •
> göz → / • kedi /
kuş • / • kedi / kuş •
/ kuş • > [özgür] - algı - | - sanki -
/ • kedi > / baş - dik - [h A r E k e T]
~~baş - yer - ekim - \ ?~~

DÖRT SANİYE

görünen:

kanepenin köşesi

desenli – kumaş [kahverengi]

balkon kapısı

cam

balkon

ağaçlar [çam - selvi]

DENİZZZZ – k o c a m a n . . .

[SU-SU-SU-SU] < <

sağda koyu – orta gümüş – çizgiler...ler...ler...ler...

sola akan / akıyor \ akar....

kayalar\.. su üstünde\ – yüzen | değil

kül rengi – cam – metal –şeffaf.

mavi – mavi – mavi.....

I Ş I K – r e n k s i z - testekerlek

pamuklar... beyaz – kirli.

.....

mor | kırmızı | turuncu

-- [gökyüzü] --

metal | mavi | yeşil

-- [bulut] --

-- [güneş] -- > eflatun | sarı – beyaz. HARE.

BİTTİ

ferya'nın zamanı

-aret !..

-.....

-areet !...

-efendim.

-cevap versene peki...

-mutfakta mısın sen? duymadım canım. ne var?

-akşama ne yemek istiyorsun?

aret mırıldanır.

-ne yemek... ne yemek... ne yemek...

-ne dedin?

-nohut yapsan diyorum.

-bu havada!..

-nesi var havanın?

-tamam, tamam. suya koyuyorum şimdi. pilav da istiyor musun? ona göre...

-hayır.

'yarın çarşamba' diye aklından geçirdi aret birden. 'yarın mutlaka hastahaneye gitmem lazım. bu göz ameliyatı da inşallah başıma bir iş açmaz.'

sonra akşamki toplantıya gidemeyeceğini düşündü. bu gözle gitmesi zaten imkansızdı. hafif hafif te ağrıyordu sağ gözü. akli hep oradaydı. dedesinin ve babasının göz ameliyatlarından beri düşüncelerinde hep dönüp dolaşıp kör kalmanın korkusunu binbir defa yaşamıştı. sonra daldığı karanlıklardan silkinip kurtuldu adeta. 'evelallah' dedi içinden 'ameliyat nasıl olsa geçti bitti. bu ağrıların, bulanıklıklarında bir çaresini bulacaklar elbette.'

tekrar akşamki toplantı takıldı kafasına. gülümsedi bellibelirsiz. nerdeyse sınıfın yarısı orada olacaktı. balıkpazarında bir meyhanede. iyi ki zafer de amerika'dan gelmişti. yoksa imkanı yoktu şu sıralarda bir araya gelmeleri.

gece saat bire doğru elindeki kitabı bıraktı. banyoya girip ilk önce kafasını traş etti. bunun için önce güzelce sabunlayıp hafifçe masaj yapar gibi köpüğü bütün başına yayıyordu. sonrada jiletle, ön tarafları bakarak, arkaları ise el yordamı ile... birden muhittin'i hatırladı.

-yahu nasıl traş ediyorsun sen kafayı?

diye sormuştu, gözlerini kocaman kocaman açarak...

kendi kendine traş olduğuna inanmadan.

anlatmıştı aret. işte biraz bakarak, biraz da el yordamı ile. muhittin'in o şaşkın bakışı gözlerinin önüne geldi. gayri ihtiyari gülümsedi.

jilet yeniydi. fakat bu akşam nedense son derecede acemice traş ediyordu kafasını. yıkanırken sol kulağının arkasının kıpkırmızı oldu... herhalde.. aynaya baktığında. bayağı tahriş etmişti. aynada da tam olarak göremiyordu ama acısına bakılacak olursa oldukça kanatmıştı. biraz antibiyotikli bir merhem sürdü. ovuşturdu. sonra sakal traşına geçti.

sakal da traş edilince kafayla beraber cascavlak bir görüntü çıktı meydana. 'acaba bunu orijinallik olsun diye mi yapıyorum. yoksa ... yoksa ne?'

sirel uyumuştı. yatağa girdi. yorganı üzerine çekti ve ellerini göğsüne kavuşturdu. uyumadan ya da uyuyamadığı zaman en rahat ettiği yatma şekli buydu. ve en sevdiği şeye daldı... hayallere...

doktor elinden lazeri kaçırıyor. etrafta bağırsımlar duyuluyor. ama belli belirsiz. sonra kapılar açılıp kapanıyor. ve en sonunda gözleri kör edici bir beyazlık... bir odada buluyor kendini. tek göz kapalı. oldukça sıkıntı verici bir durum. elinden gelse yapışkanları söküp atacak ve görecek... görmek...

doktor giriyor odaya yatak o kadar alçak ki oradan ve bir de tek gözle bakıldığında doktor bir dev gibi görünüyor.

-aret bey ameliyat ettiğimiz göz maalesef....

aret huzursuzca kıpırdandı. hayal donuklaştı, uzaklaştı, anlamsızlaştı ve söndü...

doğancılardan yukarı çıkıyor. 'buralarda bir yerlerde oturuyor herhalde' diye geçiyor kafasından. tanımadığı bir sokağa sapıyor, şimdiye kadar hiç görmediği bir evin önünde duruyor. zili çalıyor. otomatığın vızıltısı duyuluyor bir süre sonra. etraf alacakaranlık. renkler solgun, daha çok griye dönük. merdivenlerden çıkıyor. karşılıklı iki daire kapısının birisini tıklatıyor. topuklu terlik sesleri. bir hisırtı. kapı açılıyor. ferya....

üzerinde şeffaf bir sabahlık. saçlar dağınık. bir elinle sabahlığının yakasını göğsüne doğru örtmeye çalışıyor. -ooo.. aretçğim.. hangi rüzgar attı seni ayol? gel... gel... gel içeri...

koridordan yatak odası gözüküyor. kapısını açık bırakmış. hem neden bırakmasın ki? bekar kız...

-gel canım. otur. ayol bu ne sürpriz. gelmez gelmez. bir de bakarsın en olmadık zamanda gelir.

-öyle işte... bir bakayım dedim.

-ah canım. ben sana şimdi bir yorgunluk kahvesi yaparım. içersin değil mi? başka birşey ister misin? ne olursun söyle...

takırtılı terlik sesleri herhalde mutfağa doğru gidiyorlar. cezve ve fincan gürültüleri...

.....

ferya yatakta. çıplak. yan dönmüş seyrediyor. aret. o da çıplak. yatağın kenarına oturmuş. içinde bir huzursuzluk. kafasındaki sirel'i söküp atmak istiyor. sirel bir balon köpüğü gibi patlıyor. aret uzanıyor nihayet ferya'nın yanına...

.....

ferya uyuyor gibi. yüzünde mutlu bir gülümseme. aret'in kafasındaki patlayan balon aniden canlanıyor. sirel büyüyor. onunla beraber çocuklar, dostalar, arkadaşlar... kayınpeder... kayınvalide... suç... günah... ayıp... örf... adet...

komodinin üzerinde duran süs hançerine eli gidiyor aret'in. kararlılıkla kavıyor. ve bütün gücünle ferya'nın göğsüne saplıyor...

aret birden zıpladı.doğruldu, yorganı üzerinden attı ve ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. sirel ona doğru döndü, mırıldandı.

-ne oldu ne var?

-yok bir şey.. yok. uyumana bak sen. tuvalete gidiyorum...

'bir daha nohut falan yemek yok' dedi 'hele de turşuyla. bu yaştan sonra?!...' tekrar tekrar sokağı evi hatırlamaya çalıştı. fakat her ikisi de sislerin içersinde kaybolmuşlardı. ama sokak kapısı, oturma odası, yatak odası.... evet yatak odası... 'bazen ne kadar saçma şeyler geçiyor şu kafamın içinden' diye düşündü. ferya'nın çıplaklığına gülümsedi, hançerin çıkardığı sesle irkildi. bu sefer ötekiler gibi bunu kolay kolay kafasından söküp atamıyacaktı. bunu hissediyordu. 'aptal...'

kapı çalındığında aret odasındaydı. sirel seslendi:

-aret kapıya bakar mısın? çamaşır asıyorum.

kalktı. biraz da aceleyle kapıya kadar gidip alışkanlıkla önce aşağı kapının otomatik düğmesine bastı. sonra da aşağıdan geleni beklemek için sokak kapısını açtı. kapının önünde bir adam duruyordu. demek ki aşağı kapı zaten açılmış. şu yöneticiye bir defa daha tembih etmek lazım. cümle kapısı kapanmıyor. önüne gelen dalıyor içeri. yani bunun hırlısı da olur hırsız da.

-buyurun...

-aret yazıcıoğlu?

-evet benim.

-sizinle bir konuda biraz görüşebilir miyim?

-ne hakkında?

-ferya hanım. ferya yozgatlı hakkında.

-ferya mı?

-evet. ama böyle herkesin kapısı önünde ayak üstü mü konuşacağız yoksa içerde mi?

aret bir an affalladı. bir türlü ferya ve adam arasında bir bağ kuramıyordu. fakat yine de misafirperver yanı ağır bastı.

-buyurun.

-ayakkabıları çıkartıyor muyuz?

-yoo hayır. yarın nasıl olsa temizlik var.

-o zaman şöyle iyicene bir sileyim.

silme faslı biraz uzun sürdü. bu esnada aret adamı tetkik etme fırsatı buldu. yumuşak pötikare bir kumaştan kenarları düşük bir şapkası, açık bej bir pardesü, çizgili gravat, kahverengi bir pantolon. çeneye doğru incelen bir yüz dudaklarını örten kırçıl bıyıklar, göz kenarlarında kırışıklar.

-pardesünüzü alayım.

-zahmet etmeyin. zaten pek fazla kalacak değilim.

-buyurun içeri.

adam önce şöyle bir etrafına baktıktan sonra koltuklardan bir tanesine eğreti oturdu. arkasına yaslanmadan... sanki hemen fırlayıp gidecekmiş gibi. şapkasını çıkartıp sehpanın üzerine koydu, itina ile. saçları da bıyıkları gibi kırçıldı. çok gür ve uzun... tekrar odadaki eşyalara baktı sonra cebinden bir bloknot ve kalem çıkardı.

-pardon. kendimi tanıtmadım. zaten siz de sormadınız. çok şaşkın bir haliniz vardı kapıda.

-aşağı kapı genelde kapalıdır da... sizin de asansörle çıkmanızı bekliyordum. birden karşımda görünce....

-öyle mi? evet... neyse. ben bertan darga. komiser... cinayet masasından.

aret'in aklından birdenbire yüzbin şey geçti. olaylar, resimler, konumalar, insanlar... fakat hiç birisi elle tutulur olmadığı için sadece geçtiler. yalnız geçerken midesinde hafif bir kasılma oldu. o kadar.

-evet. memnun oldum.

-siz ferya hanımın arkadaşı mısınız?

-evet. okul... yani sınıf arkadaşydık.

-peki ferya hanımı en son ne zaman gördünüz?

-sanırım... hatırlamıyorum ama... bir iki ay önce olsa gerek.

-nerede?

-pardon. bu suallerin anlamı ne? neden soruyorsunuz?

ferya hanımın yakını mısınız? ters giden bir şey mi var yoksa bu bir şaka mı?

-yoo hayır. gayet ciddi, aret bey. ferya hanım dün akşam evinde ölü bulundu.

aret ayağa fırladı...

-neeee! ölü mü? ama bu imkansız.

-neden?

-e çünkü... çünkü onlar meyhaneye gideceklerdi...

-kimler?

-bizim sınıftan çocuklar.

-siz gitmediniz mi?

aret tekrar yavaşça yerine oturdu..

-hayır ben rahatsızdım.

-ne rahatsızlığı?

-iki gün önce bir göz ameliyatı geçirdim. ağrım vardı. onun için gidemedim.

-öyle mi? peki kimler vardı toplantıda bana söyleyebilir misiniz?

-vallahi bilemiyorum kim geldi kim gelemedi. orda değildim.

bilemiyorum... bir dakika şimdi. ferya'ya ne oldu? anlatır mısınız?

-karşı komuşusunun ihbarı üzerine evine adam yolladık.

tuhaf bir durumla karşılaştık. kapısının arkasında bir zincir iki de kale kilit olduğu halde kapı kilitli değildi.

çağırdığımız çilingir kolayca ve hemen açtı. ferya hanım yatak odasında yatakta yatıyordu. göğsünde antep işi bir hançer. kan yatak çarşaflarına kadar akmış. cinayet gece saat iki ile dört arasında işlenmiş olabilir. tabii bu doktorun ifadesi.

-peki, gören falan olmamış mı? bir şey duyan...

komiser gözlerini bir an elinde deminden beri evirip çevirdiği biblodan ayırıp dikkatlice aret'e baktı. sanki çok uzun süren bir beş on saniye geçti. komiser bir şeyleri tartar gibiydi. ya da söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu. sonra tekrar gözlerini bibloya çevirdi.

-karşı komuşusu öğleden sonra saat beş sularında bir tıkırtı duymuş. yazılı ifadesini aldık. ilk önce kapı merceğinden dışarı bakmış. ferya hanımın kapısı aralıkmış. sonra bir terslik sezerek ya kapıyı kapatmak, ya da ferya hanımla bu vesile ile sohbet etmek için kapısını açmış. tam dışarı çıkmak üzereyken ferya hanımın kapısından haki montlu, mavi pantolonlu bir adam çıkmış. bunun üzerine karşı komuşu dışarı çıkmaktan vazgeçerek aralık kapıdan olayları izlemeyi yeğlemiş. dışarıya çıkan, her kimse, geri geri sahanlığa doğru gelirken bir taraftan da yüksek sesle:

-tamam canım. artık yarın görüşürüz.

diyerek ferya hanımın kapısını kapatmış. ve arkasına bakmadan merdivenlerden inmiş. bu kapı arkadan kilitlenmediğine göre son çıkanın komşusunun gördüğü adam olduğu anlaşılıyor.

-eee sonra? komşu bu kadar uzun seyrettiğine göre adamın eşkalini falan da vermiştir mutlaka.

-eeee... evet. eşkali... ustura ile kazınmış bir kafa ve sağ kulak arkasında belli bir kızarıklık. bir yara olabilir. belki de traş olurken.

aret elini gayri ihtiyari kafasının sol tarafında halen yanan yara yerine götürdü.

-siz de traş oluyorsunuz galiba? jiletle mi yoksa ustura mı kullanıyorsunuz.?

-jilet.

aret daha sonraları bu bir tek kelimenin ağzından nasıl çıktığını hiç bir zaman hatırlayamadı.

-aret bey. perşembe günü saat üçle beş arasında nerede olduğunuzu sormamda bir mahzur var mı?

-hayır... hayır. ne münasebet... tabii. ben saat onikide hastahaneye pansumana gittim. söylemişim değil mi göz ameliyatı oduğumu?

-evet bahsettiniz. geçmiş olsun.

-teşekkür ederim. sonra sanırım yarımaya doğru oradan ayrıldım. birinci yoldan eski çalıştığım iş yerine gittim. herhalde saat bir falandı oraya varışım. saat dörde kadar da orada kaldım. daha sonra ikinci yoldan eve döndüm.

-ne kadar sürüyor iş yerinden eviniz?

-yirmi dakika... en fazla yarım saat. bazen trafik oluyor.

-peki bana hastahanenin ve işyerinin adres ve telefonlarını verebilir misiniz? bir mahsuru yoksa.

-ne demek tabii... yani siz benden mi şüpheleniyorsunuz? komiser zoraki tebessüm etti.

-biz polisler herkesten şüpheleniriz.

-bir dakika kağıt kalem alayım...

-gerek yok söyleyin bana, ben yazarım...

aret gereken telefon numaralarını ve adresleri verdikten sonra komiser bloknot ve kalemini aşırı bir itina ile cebine yerleştirdi. iki elinle dizlerine dayanarak alçak koltuktan kalktı. bu alçak bir yerden kalkma girişiminden çok, kalkmakla kalkmamak arasında bir tereddüttü sanki.

-aret bey unutmuş olduğunuz ya da daha sonra hatırladığınız herhangi birşey olabilir. lütfen beni telefonla arayın. bu benim için tahmin ettiğinizden daha önemli. cebinden bir kart çıkardı.

-telefon numaralarım burada...

-anlattıklarınızda bir tuhaflık var. bence yanılıyor olabilirsiniz. belki de ölen, yani şey... ferya değildir. belki adreste ya da isimde yanıldınız.

komiser gri gözlerini aret'e dikti. yüzünde son derece hüznü bir ifade vardı. gülümsemeye çalıştı.

-keşke aret bey... keşke öyle olsaydı. beni arayın lütfen. hoşçakalın... haaa! sormaya unuttum. kazara haki bir montunuz yoktur inşallah...

-...güle güle..

aret kapıyı yavaşça kapattığı halde yuvaya düşen kilidin sesi sanki bütün evde yankılandı. birden irkildi aret.

-sirel... siiirel!..

-efendim canım. ne var?

sesi yatak odasından geliyordu. aret o tarafa doğru gitti ve onu çamaşır asarken buldu. şu portatif tel çamaşır askılarından birisine...

-neredeydin sen deminden beri?

-senin iki pantolonunu yıkadım onları asıyordum.

-kırkbeş dakikadır?

-ne kırkbeş dakikası be canım. daha iki dakika bile olmadı. sen kapıya gittin ben de pantolonlarını astım. kimdi kapıda?

aret birden bir boşluğa düşer gibi oldu. başı döndü ve kendisini çok kötü hissetti. mide bulantısı falan gibi. fakat toparlandı.

-yanlış zile basmışlar. bize değilmiş.

-mahsus yapıyorlar. aşağıdan kapı açtırıyorlar.

-hı hı....

cuma günü aret için sıkıntılı bir günün de ötesinde bir şeydi. göğüs kafesi içersinde hapsettiği ne kadar organı varsa artık zaptedilemeyecek gibiydiler sanki. yazı yazamıyor, kitap okuyamıyor ve bütün kabahati de gözüne atıyordu. 'neden bazı münasebetsiz şeyler hep ard arda gelirler?' diye aklından geçirdi.o kadar karşısında

olduğu rastlantı olayına neredeyse inanmaya başlayacaktı.

geçen gece kurduğu hayal neredeyse kalın bir sis perdesinin arkasından solup gitmişti. ve o bunu olup bitenlerle ilişkilendirmeyi veya aralarında bir bağ kurmayı aklının ucundan bile geçirmeyecek kadar gerçekçiydi. 'ne demek acaba gerçekçi olmak? gerçeklerle hayaller ya da bir takım kurgular ya da kuruntular arasında nasıl bir bağ olabilir ki?' aslında ne bu suale ne de mantıklı bir çözüm getirebilecek bir diğeri üzerinde oturup düşünmeye yanaşmıyordu. çünkü bu bir kuyu gibiydi ve ne derinliğine ne de en sonunda onu nelerin bekleyebileceğine dair hiç bir fikri yoktu. ve en önemlisi de gündüz vakti hayal kurmak gibi bir becerisi de yoktu.

-aret...

-efendim.

-salata iki dakika sonra hazır. sakın bilgisayarın başına falan oturmaya kalkma.

-tamam. peki.

kapı çalındı o sırada. mutfağın ve dolayısıyla sokak kapısının hemen önünde olan aret bu sefer aşağıdaki kapı otomatiğine basmadan sokak kapısını açtı. içine doğmuştu sanki. komiser bertan karşısındaydı. bu sefer şapkasını zarif bir şekilde çıkartarak selam verdi.

-girebilir miyim?

-tabii... tabii, buyurun.

yine uzunca süren bir ayakkabı silme seremonisinden sonra komiser önde aret arkada mutfak kapısının önünden geçtiler. sirel, arkası dönük... ve hiç bir şey yapmıyordu...

hareketsiz...

-hamfendi meşgul galiba...

-yemek hazırlıyordu da...

-desenize münasebetsiz bir zamanda rahatsız ettim.

-yo yo hayır. buyurun...

ilk oturduğu koltuğa yine şöyle bir ilişiverdi. buna oturmak denirse... bu sefer şapkası elindeydi. ve iki elinle çevirip duruyordu. bu gibi haller insanların söze nereden başlayacaklarını kestirmeleri ve ilk doğru sözün ilk doğru cümlenin başına konması için harcanan sıkıntılı bir zamanın geçme süresidir.

-aret bey. bana telefon etmediniz.

-ilk geldiğinizden beri değişen pek bir şey olmadı komiser. olaya çok üzüldüm. inanın bana. ferya'yı hepimiz çok severdik.

-üzüntünüzü anlıyorum. fakat benim de olaya bir çözüm getirmem lazım.

-ben halen bu işte bir yanlışlık, bir terslik olduğuna inanıyorum.

-hayır hiç bir yanlışlık ya da terslik yok. memleketten gelen bir iki akrabası buradakilerle beraber cenaze işlemlerini tamamladılar. sanırım ikinci namazında üsküdardeki camiden kaldırılacak.

-üsküdar mı?

-ferya hanım doğancılar da oturuyordu. en yakın yer de orası.

-yaaa!.

-bugünkü gazetelere baktım, ölüm ilanı verilmemiş. herhalde pek aceleye geldi. ama ben sizi yine de bilgilendireyim dedim. belki de arakadaşınıza karşı son bir görev....

-bilemiyorum. inanın ki gözümle görmedikçe... komiser şapkasıyla oynamayı bırakarak gözlerini aret'e dikti ve tuhaf bir sesle..

-aret bey. hayal kurmasını sever misiniz?

-efendim?...

-hayal, dedim, kurmasını. yani zaman zaman hayal kurar mısınız. mesela şu şöyle olsaydı da bu da böyle olsaydı falan gibi.

-bilemiyorum... ama her insan gibi benim de kafamdan zaman zaman bir takım ipe sapa gelmez şeyler gelir geçer.

-ipe... sapa....

-yani saçma..

-haa! anladım. evet... peki bu sıralarda böyle "ipe... sapa... gelmeyen" şeyler düşündüğünüz oldu mu? aret'in yeniden midesi sıkışmaya başlamıştı. göğüs kafesi ise basınçlı bir buhar kazan saatindeki iğnenin gösterebileceği en tehlikeli bölgeye gelip dayanmıştı. fakat yine de belli etmemeye çalıştı, karşısındakine yutturabileceğinden pek emin olmadan.

-hatırlamıyorum... sanmıyorum...

-aret bey. size başka bir şey sormak istiyorum. siz okumuş bir insana benziyorsunuz. yani bunu avam anlamda söylemiyorum. okumaya meraklı anlamında... zaman hakkında ne biliyorsunuz?

buhar kazanı ve mide ve bunlara bağlı bütün yan alet, boru, vana vesairede basınç artması yerini şaşkınlığın verdiği bir karmaşaya terketti. artık hiçbir şey kontrol altında değildi.

-zaman... zaman... bir ölçüdür. bir boyuttur. dördüncü boyutta deniyor sanırım... yani bir birim... ölçülebilir...

-hayır hayır. ben okul bilgilerinizin çok iyi olduğundan asla şüphe etmiyorum. benim sorum böyle bir bilgi düzeyini, tabii haddim olmayarak, denetlemek değil. benim için mühim olan, yani sizden öğrenmek istediğim zaman hakkında sizin "ipe sapa gelmeyen" bir perspektiften bakışınız...

-biraz önce dördüncü boyut demıştim ama, zamana sonsuz boyutlarda ulaşılabilmesi hakkında kesin olmayan bir sezgim var.

-güzeel! peki bunlardan birinin veya birkaç tanesinin bir yerlerde buluşma ve hatta kesişme olasılığını da hiç düşündünüz mü?

-hayır.

-ne yazık ki okullarınızda sizlere en temel ve en geçerli bilgileri aktarmak yerine bir takım safsataları öğretiyorlar.

-okullarınızda demekle ne kastediyorsunuz?

anlayamadım... siz başka bir okulda mı okudunuz?

komiser aret'in sorusunu anlamamış gibi davranarak konuşmasına devam etti..

-ben zaman / mekan derslerinde iyi bir öğrenciydim aret bey. dersleri can kulağıyla dinlemem bana şimdi olması imkansız bir takım olayların çözümünde bir açıklık getiriyor.

-artık hiçbir şeyi anlayamaz oldum. takip bile edemiyorum. ferya öldü diyorsunuz, hayallerden ve zamandan bahsediyorsunuz. ben... ben ne diyeceğemi, ne düşüneceğimi şaşırdım kaldım...

-bunda anlaşılmayacak bir şey yok. farzedin ki bir zaman boyutu bir diğer zaman boyutuna tehlikeli bir biçimde iyice yaklaşıyor. yaklaşmakla da kalmayıp bir süre örtüşerek yollarına beraber devam ediyorlar. anlatabiliyor muyum? olayların bir başka açıklaması yok.

-hiç ama hiçbir şey anlayamadım.

-ben sizi daha işlek zekalı ve daha çabuk kavrayan birisi olarak tahayyül etmiştim... neyse benim gitmem gerek. zaman çok çabuk geçiyor.. geç kalmaktan korkuyorum.. haaa! unutmadan... size gözlüğünüzü vereyim. ferya hanımın komodini üzerinde unutmuşsunuz.

kapıdan çıkıncaya kadar aret nelerin olup bittiğini bir türlü yine hatırlayamadı. yalnızca

-hoşçakalın...

-güle güle...

bunun söylediğinden bile pek emin değildi.

-aret..

-.....

-areet. orada mısın?

-efendim canım.

-hadi salata hazır. otur masaya.

aret yine birden bir boşluğa düşer gibi oldu. başı döndü ve kendisini çok kötü hissetti. mide bulantısı falan gibi. bir saate yakın komiserle konuşuyordu ve sirel salatayı şimdi bitirmişti. yani iki dakikada..

-sirel. bir dakika.. bir telefon edip hemen geliyorum.

-çabuk ol ama. bak yemeği bir daha ısıtamam...

-tamam canım... tamam.

kendi odasına gitti. komiserin verdiği kartviziti masasının üstünde koyduğu yerde buldu. bu tuhaf bir kartvizitti. alırken hiç dikkat etmemişti. tam kare şeklinde plastik bir madde ve ortasında bir zimba deliği. yazılar daha çok run harflerine benziyordu. kartta telefon kelimesinin yanında yazılı telefon numarası hiç bir anlam taşıymıyordu. yarısı harf yarısı sayı olan onikilik bir dizi. aret bunu telefonda nasıl çevireceğini bir türlü kestiremedi. sonunda rehberden bulunduğu emniyet müdürlüğüne telefon ederek santralden cinayet masasını istedi. herhalde komiser bertan'a en kısa şekilde böyle ulaşabilirdi.

-buyurun ben komiser sermet...

-iyigünler efendim. ben komiser bertan darga'yı rica edecektim.

-kim... anlayamadım

-komiser bertan darga.

-yanlış yere bağladılar sizi herhalde beyefendi. burada öyle birisi yok.

-olur mu efendim? elimde kartı var. komiser bertan darga, emniyet müdürlüğü cinayet masası şefi...

-hem de şef...

-vallahi orasını bilemem. kartta öyle yazıyor...

-bir dakika. ayrılmayın.

karşındaki adamın ahizeyi eliyle yarıyamalak kapattığı belli oluyordu. çünkü sesi gayet iyi geliyordu aret'in kulağına.

-suzan... suzan. bizde bertan darga diye birisi var mı?...

efendim... nerede? hayır canım bizde, yukarki kısımda da olabilir... anlamadım.. yok değil mi.. tamam.. tamam..

beyefendi böyle birisi bizde yok. ya yanlış kart verdiler ya da dalga geçmişlerdir sizinle.

-teşekkür ederim...

-rica ederim...

aret ahizeyi yerine koyarken artık belli bir yolun yavaş yavaş sonuna geldiğini hissediyordu.

-aret geliyor musun?

-evet.

-ne oldu? kime telefon ettin.

-iş yerine...

-ne oldu? birşey mi olmuş yine?

-yoo hayır. hiçbir şey olmamış.

-öğleden sonra oralara kadar gitmeye kalkmazsın inşallah?

-hayır. gitmiyeceğim. karşıya geçmeyi düşünüyorum.

-toplantıya mı?

-üsküdar'a...

-üsküdar mı, o da niye ?

telefon tam bu sırada çaldı.

-bakar mısın aret? ben çorbanın altını kapatıyorum.

aret isteksizce kalktı. el telefonunu aldı ve düğmesine bastı.

-alo....

odadan bir gürültü geldi. sanki ağır bir şey yere düşmüş gibi. sirel ellerini önlüğüne kurularak içeriye koştu. odaya girdi. aret yerde yatıyordu. daha doğrusu arkası koltuğa dayalı ve düşerken elinden fırlayan telefon parkenin üzerinde halen hırıltılar çıkartıp duruyordu. suratı sapsarıydı. sirel ellerini tuttu. buz gibiydiler. hemen mutfağa koştu. bir bardak suyu güçlükle doldurup geri geldi. bir taraftan da aret'i soru yağmuruna tutuyordu. aret ellerinle yere dayandı. kusmak üzereydi. başı dönüyordu. bütün dünyası dönüyordu. bir yerlere tutunmak istedi. sehpanın bacağını yakalayamadı bir

türlü, çünkü bacak, o tutmadan elinden kaçıp gitmişti...
bu arada sirel'in bitip tükenmek bilmeyen soruları bir
makinelik tüfek gibi ard arda geliyordu. aret cevap verecek
durumda değildi. sirel'in bu arada yerde duran telefonu
kaldırıp yerine koymak geldi aklına. eline aldı ve hatta
halen birisinin olduğunu anlayınca kulağına götürüp
-alo!

dedi.

-sirel... a canım... ben ferya... ne oldu allasen bu aret'e?
dün akşam toplantıya da gelmedi... gözünü soracaktım.

3-5 nisan 2002

albüm

1. cami

cenaze çok kalabalıktı.

bu kadar çok muydu sevenleri?

sanmıyordu.

caminin artık yeşili dökülmüş, altından pas

rengi gözüken demir kapsından girip

yaklaşanları izliyordu göz ucuyla.

ağır, hüzünlü bir maske suratlarda. göz

göze geldiklerinde bir şaşkınlık, bir

inanmazlık...

- yahu nasıl olur ? çok üzüldüm, inan ki...

çok severdim rahmetliyi. kısmet... başın

sağ olsun...

el sıkış... iki yanaktan öpüş... hatta (çok üzüldüm ve

severdim rahmetlinin' derecesine göre) kuvvetli bir

bağıra basış.

bazıları (belli ki bu alışılmış ritüelin biraz yabancısı...) el

sıkma ve başsağlığı dileme faslında sonra hemen turlara

başlıyacaklarına, dakikalarca dikelip kalıyorlar elini

sıktıklarının yanında, nereye gideceklerini kestiremeden...

kimisi hasta bir köpeğin sahibinden medet uman nemli

sabit bakışlarıyla göz göze... sanki karşısındakinin gerçek

üzüntü derecesini kestirebilmek çabası içersinde.

kimisi ise el sıkışma, öpüşme ve diğer fasıldan sonra,

yanaşık düzende ve bir cephanе nöbetçisi ciddiyetinde.

diğerleri daha bir alışkın.

cenazelerin onlar için günlük bir yaşam biçimi olduğu

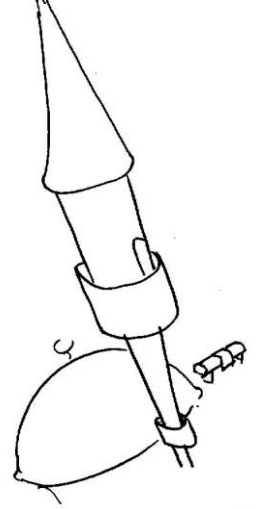
bütün davranışlarından belli.

demir kapıdan el sıkmaya kadar yüzlerine takılı sabit

maske... seremoni bitip te kalabalığa karıştıktan sonra

birden düşüveriyor... (çıkartıyorlardır herhalde

istemeden...)

belki yıllarca belki de günlerce sonra rastlanan bir tanıdıkla yeniden görüşmenin heyecanı ile bir tebessüm... bir kahkaha... hal hatır faslı... işler güçler... son yapılan bir seyahatin kısa bir özeti ve izlenimler... laz fıkraları... (en sonunda.) ve cami avlusu sanki operanın ikinci perdesinden sonra sahnede işlenen o menhus ve korkunç cinayetin, bırakın etkisinde kalmış olmak ve üzerinde konuşmak, sanatsal yönünü dahi tartışmaya yanaşmayan, yanaşmak istemeyen, lüzum dahi görmeyen ve belki de o anda o tabutun içinde olmamanın verdiği bir ferahlıktan veya bir avantajdan (bir süre için tabii) kaynaklanan şen şakraklıklarını sergileyen bir kalabalığın doldurduğu grotesk bir fuayeyi andırıyordu. ve minarenin tepesinden bakıldığında, kalabalığın orasına burasına serpiştirilmiş gibi duran dört şaşkın, dört hüznü, dört o anda ne yapacağını bilemeyen, henüz bilemeyen insan... cenaze sahipleri.

2. kabristan

bir cenaze sahibi olarak, minarenin tepesinden süzülerek yere inmesi, camiden çıkış, köprüden geçiş, mezarlığa geliş, cenazenin daha önceden kazılıp hazırlanmış bir çukura indirilişine kadar kadar geçen süre (sonradan gözünde canlandırmaya çalışıldığında) eski, sessiz bir filmin komik ve kimi yerleri anımsanamaz çabukluğu içinde geçti. mezara indiriliş... (bu sahneyi göremek istemiyordu.) 'babam dahi olsa?...' yaşamış, yaşanmış bir şeyin bitmiş olması... sayfanın kapanması... bir daha hiç ama hiç açılmaması...

3. rüya

açılmayan kara bir kutunun bir dibinde, beyninin en uzak bir köşesinde iki şeye hayret etmesi gerektiğini düşündü.

(düşündü mü acaba?..)

toprak yeni kazılmıştı. yeryer de toprak toprak olduğu halde sırtını hiç acıtmıyordu. bütün vücudu ve başı beyaz bir bezle örtülü olduğu halde kendi dışında olan her şeyi görebiliyordu.

toprağı önceden iyice düzeltilmiş olsalar gerek.

yüzünün sıkı sıkıya örtülmüş olduğuna yemin edebilirdi.

ama hatırladığı kadarı ile daha sonraları açıyorlardı; veya aralıyorlardı.

evet... evet.

açıyorlardı yatırmadan önce bezin yüze rastlayan kısmını.

bunu daha önce bir çok kez görmüştü. ve bunu

hatırlamak onu biraz olsun rahatlattı.

fakat bu rahatlık fazla uzun sürmedi. üstünü ayak

ucundan başlayarak, bir ucu mezar çukurunun sağ üst

kısından biraz daha aşağıya, diğer ucu ise enlerinin

elverdiği uzunlukta çukurun sol alt kısmana rastlayacak

şekilde tahtalarla kapamaya başladılar.

tahtaları ilk önce çukurun altına iyice yerleştirip sonra

karşı duvara sağlamca bir şekilde bastırıp

yerleştiriyorlardı.

üçüncü veya dördüncü tahata konuluncaya kadar dondu

kaldı.

tutulmuştu.

sonra bağırdı avazı çıktığı kadar.

bağırdı... bağır... bağır...

kendi sesini duyamadı.

hiç bir şey duyamadı.

sesi çıkmıyordu.

altıncı, yedinci tahta, sekizinci...

tahtaları yerleştirenleri, tahtaları ve en son kalan iki tahtanın aralığından kendisini gördü.

beyaz bir beze sarılı upuzun ve gözleri kapalı.

ve bu kendisini son görüşü oldu.

son tahta...

karanlık... toprağın rutubeti... mırıldanmalar...

sesler...

daha sonra kürek ve tahtaların üzerine atılan toprak

sesleri...

ilk önceleri çıplak tahtaların üzerinde tok yansımaları,

daha sonra toprağın toprağa çarpan boğuk sesi...

sessizlik.

'paniğe kapılmamalıyım' diye düşündü.

'eğer mantıklı düşünürsem bir yol

bulurum... panik yok... panik yok... görebildiğim kadarı ile

sağ üst köşeye rastlayan tahtaların üzerine binen toprak

o kadar fazla değil. biraz uğraşırsam belki de tahtaları tek

tek kaldırabilirim.

belki... bir doğrulup

oturabilsem...

doğrulamıyorum...

oturamıyorum...

hava...

hava bitiyor...

zifiri karanlık...

midemden birşeyler

çekiliyor...

kapalı kaldım.. kısıtıldım...

hava... ışık... biraz ışık...

bakın... bir yanlışlık yaptınız...

ben ölmedim... ölmedim ben...

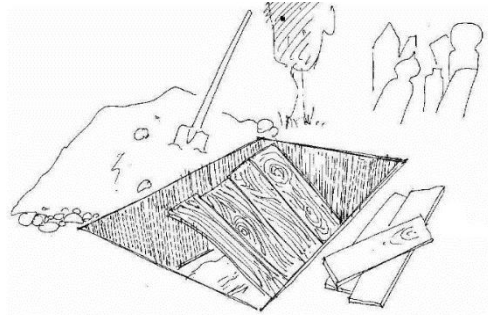
imdaaat...

çıkartın beni buradan...

nefes...

nefes alamıyorum...

nefes..

4. gece

nefes nefese uyandı. yorganı bir hamlede üstünden fırlattı
attı ve yataktan sıçradı.
her tarafı sırlıslıklamdı terden.
oda biraz önceki mezardan pek farklı değildi.
sımsıkı kapalı perdeler.
karanlık ve ürkütücü.
ama bir rüya değildi hiç olmazsa.
yoksa?
başucundaki saate baktı.
dört otuziki...
uzun bir süre ipnotize olmuş ve medet umar gibi gözünü
saatten ayırmadı.
odadaki tek ışık kaynağı...
tek ışık...
dört otuzüç...
kaçta aydınlanıyordu ortalık?
yedide... sekizde...
hayır altıda...
altıda biraz... az bir şey aydınlık...
yani alaca karanlık demek...
demek daha iki buçuk saat vardı..
midesindeski çekilmeyle, tahtaların üzerine düşen toprak
sesleri ile üç saat dimdik yatağın kenarında oturdu.
elleri çarşafa sımsıkı kenetli...
gözleri saatte...
düşünceleri rüyasında...
mezar ve kabus...
günün ilk ışıkları, ilk güvercin gurultuları, serçelerin ilk
çığlıkları onu bu halde yakaladılar.
siyahın her tonu ile yapılan bir sulu boya resmin üzerine
dökülen bir kova sudan koyu griler, griler, açık griler
soldular.
dökülen suyla birlikte akıp gittiler.

gecenin tek şahidi tualde kalan ve suyun çıkartamadığı, akıtamadığı, akıtıp götüremediği siyahlardan arta kalan lekeler...

son lekeler..

5. toplantı

- lekelerin bittiği ya da ışık ve gölgelerin artık olmadığı ya da öyle sanılan ölüm, bir son değildir. sizin ölümü, yani ölme olayını bir son olarak görmemeniz gerekir...

aksine... hatta tam aksine. ölüm sürekli bir gelişmenin evrelerinden birisidir. vücuttan ayrılan ruh, ki buna inanmanız lazım sizin, terkettiği maddeden artık daha bir gelişmiş tekamül etmiş olarak ayrılır.

- yani faruk bey, ruhlar bir gelip bir gidiyorlar mı?

- öyle de diyebilirsiniz. vücut değiştiriyorlar diyelim. ve her değişimde biraz daha olgunlaşarak...

- o zaman ölümü.. yani nasıl desem...

- ölüm rölatif. yani şimdilerin deyimi ile göreceli bir kavram. size göre bir son. ama aslında değil tabii. çünkü ölüm anında ruh vücuttan ayrılıyor... ve... bakın bu kanıtlanmıştır da. yaptığımız, bilimsel diyebileceğim, deneyler sonucu. yani hipnoz vasıtası ile falan, ruhun varlığı kesin olarak kanıtlanmıştır.

- ama bu durum ölenin bitmiş olmasına, yani onun aramızdan ebediyen ayrılmış olmasına, yani kısacası sayfanın kapanmış olmasına engel olamıyor değil mi ? yani yok... yani bitti... yani son...

- dikkat ederseniz siz tanımlamalarınızı hep bir tek yönde yoğunlaştırıyorsunuz. bu biraz da tek yönlü düşünmek, olayları yalnızca madde yönünden ele almak, böyle görmek istemek inadı gibi bir şey. kullandığım terimleri mazur görün.

ama ölümden sonra da bir dünya, bir alem olabileceğini niçin kabul etmek istemiyorsunuz ?

- benim kabul etmem bir anlam taşımaz ki faruk bey.

hoş kabul etsem veya kendimi bu olguya alıştırsam bile, ne bileyim ben, nasıl anlatsam... ölüm ölmektir. mesela saatinizi kalamış koyunda sandaldan inerken denize düşürdünüz diyelim. saatiniz sizin için yok olmuştur...

değil halbuki. o kol saatini her ne kadar bir daha hiç takamayacaksınız da, onun orada suyun dibinde, çamurların arasında bir yerde olduğunu gayet iyi biliyorsunuz.

yani saat kayıp değil aslında. buna benzer, bir arkadaşınız temelli olarak yeni zelanda'ya gitse, o sizin için yok olmuş veya kaybolmuş değildir. istediğiniz her an - tabii maddi olanaklar falan - onu görme imkanınız vardır. ammaaa... öldüğü andan itibaren bu imkanı kaybediyorsunuz. şimdi gerçekten yok artık arkadaşınız. ve istesenez de istemesenez de, imkanlarınız olsa da olmasa da onu bir daha göremezsiniz.

yani bir anlamda saatin denize düşmesi değil de fiziksel ve kimyasal olarak en ufak atomlarına kadar ayrılıp, buharlaşıp ebediyen bir araya gelmemek üzere yok olması...

bilmem anlatabiliyor muyum ?

-tabii, kendi mantığınıza göre gayet güzel anlatıyorsunuz... da. yine de tam değil. fakat bakın demin verdiğiniz saat örneği benimkine de tam olarak uyuyor. arkadaşınızın ölümü ile siz onu ebediyen kaybettiğinizi düşünüyorsunuz. halbuki ben de size diyorumki, kol saatinde verdiğiniz örnekteki gibi arkadaşınızın gittiği belli bir yer vardır. ve bu nedenden dolayı arkadaşınız kaybolmamıştır. istediğiniz zaman onu belli bir yerde bulabilirsiniz. tabii yalnız bu akıntılar falan nedeni ile kalamış koyunda olmaz da moda koyunda olur. yani bir yerlere sürüklenmiş olabilir.

ama yok olamaz. buna inanın yani ruh olarak...

diğer taraftan atomlarına kadar ayırdığınız şu meşhur kol saati, mekanların birilerinde belki de yeniden bir araya getirilmek için bekleyip duruyorlardır...

- anlıyorum faruk bey... pardon sözünüzü kestim...

- rica ederim...

- sizin saatin varlığını kabul etmenizle benim ruhum varlığını kabul etmem arasında sanırım bir fark var. bu farkı bu gece burada tartışmayla ve bu şekli ile halledebileceğimizi pek sanmıyorum.

- yok... yok... hallederiz... ederiz de hanımlar da sıkıldılar galiba. neyse bir başka gece canım, inşallah... çayınız da soğumuş...

- ben biraz ılık içiyorum.

- pasta?

- teşekkür ederim rejimdeyim de.

- hah... hah çok hoşsunuz...

6. madam sarafino'nun yeri

'aslında cidden hoş bir adam bu konuda belli ki epey okumuş... taaa...

okumak ne anlam taşıyorsa, yanlış veya saçma düşündüğünü asla aklıma bile getirmek istemem. getirmem de. çünkü ben de en az onun kadar saçma veya yanlış veya saplantılarla düşünüyor olabilirim.' otobüs taksim'e kadar doluydu. taksim'de boşalmış, ayakta durmaktan kurtulmuştu.

nefret ediyordu ayakta dikilip durmaktan.

gölge tarafa oturmasına rağmen öğlen güneşi bunaltıyordu insanı. tophaneye geldiğinde eminönü'ne gitmekten birden vazgeçti. yerinden kalktı. artık iyden iyiye boşalmış olan otobüsün ön tarafına doğru sallanarak ilerledi.

trafik tıkanmış, vasıtalar yine adım adım ilerliyorlardı. şoför cebinden bir sigara çıkartıp yaktı. bu arada göz göze geldiler. bu onu biraz cesaretlendirdi.

- abi hazır durmuşken şurada inebilir miyim? durak falan değil ama...

şoför hiç itiraz etmedi. bir şey de söylemedi.

düğmeye bastı. ön kapı önce tısladı sonra tangırtıyla açıldı...

indi.

'bankalardan yavaş yavaş çıkarım. camondo'nun döner merdivenlerinden oradan kuleye... oradan da...

oradan da bakalım artık..'

yüksek kaldırım hizasına geldiğinde köşede garip bir şey görür gibi oldu. gördü mü yoksa ona mı öyle geldi..

siyah takım elbiseli, siyah melon şapkalı, şemsiyeli (hem de haziran'ın ortasında...) bir bey. orta yaşlı. şişhane dolmuşlarının durduğu yerin tam önünde.

adam bir an yüzünü ona doğru çevirdi. bu gerekiyordu.

çünkü aslında köprüden tarafa doğru bakıyordu... sonra

zarif bir hareketle ceketinin kolundan içeri kaçmış gibi

duran gömleğinin manşetini çekiştirdi, düzeltti ve yine

köprüden tarafa doğru sanki gelen giden trafiği dikkatle izliyormuşçasına bakmaya başladı.

o anda bankalara çıkmaktan vazgeçti. döner

merdivenlerden de vazgeçti. ağır ağır yüksek kaldırıma

tırmanmaya başladı. yolun sağ tarafı günün bu saatinde

hem gölge hem de daha ilginçti. radyocular, teypçiler

binbir türlü neye yaradığı belli olmayan ıvır zıvır

satınlar...

kuleyi geçtiğini fark etmedi. bu arada yolun sağ

kaplamacılar ve kerestecilerden dolayı tüm ilginçliğini

kaybetmişti. gölge de yolun soluna kaymıştı. tam yolun

öteki tarafına geçecekleri iki büyük depo arasında bir kapı

ve bir vitrinden oluşan minik bir dükkan farkettiler. yolun

seviyesinden biraz daha aşağıda, birkaç basamakla inilen,

vitrininde eski püskü eşyalar, kitaplar gelişigüzel

sergilenmiş bir yer. kapısındaki tabelayı okumada bir hayli

güçlük çektiler. eski, artık örnekleri belki de hiç olmayan

kırmızı yağlıboya üzerine beyaz yazılı iki dar kenarı kavisli ve kesmeli tahta bir levha.

“serafino. antika 53/5”

yavaşça dört basamağı indi. kapıyı itti. tüm eskiliğine ve tüm ahşaplığına ve macunsuz camlarına rağmen, sessizce ve gıcırdamadan açıldı kapı.

içersi loştu. hatta karanlık. ve bir bizans mahzeni gibi küf ve eski kokusu. ve serinlik.

gözleri içerdeki loşluğa alışincaya kadar öyle durdu.

kımıldamadan.

nereden geldiğini kestiremediği, kristal tınlamasını

andıran koyu bir rum şivesi ile sıçradı birden:

- buyussunlar effenim...

kıvrını kıvrır bembeyaz saçları, buruşuk bir yüzün ortasında

minicik bir burun, incecik gülümseyen bir ağız ve bu yüze

ait olmayan sanki oraya sonradan takılmış gibi duran,

duru masmavi on yaşındaki bir çocuğun gözleri.

bin senelik bir entari, yenleri yenmiş, liflenmiş, rengi belli

olmayan kolsuz bir hırka, incecik mavi damarlı dürrer

elleri... halen gülümseyen ağız ve duru mavi gözler.

- buyussunlar effenim...

- şey bakıyordum....

- bakiniz, bakiniz. tükan sizindir effenim.

bunları sanki bir şarkı gibi söylerken başını garip bir

şekilde yana eğmiş, gülümsemesi daha bir belirginleşmişti

ve ellerini birbirine kavuşturmuştu.

mavi incecik damarların ustaca oturtulduğu fildişinden

oyulmuş eller, dudaklarda, başkaca bir anlam

yüklenemeyecek kadar çocuksu bir gülümseme ve

binlerce metre derinliğindeki mavi gözler. bu mavi gözleri

sanki daha önceden başka bir yerde görmüş gibiydi.

bir yerde...

kimbilir, hatırlayamıyordu...

7. albüm

hatırlayamıyacağı kadar çok şey vardı raflarda... yerde ve sehparların üzerlerinde, masalarda ve raflarda o kadar çok şey vardı ki. hangisine bakacağını, hangisinden başlayacağını, hangisinle ilk önce ilgilenmesi gerektiğini bir an kestiremedi. huzursuzca gözlerini incik boncuktan ayırırken ihtiyarla tekrar göz göze geldiler. sanki bütün hareketlerini izleyen ama izlediğini de belli etmek istemeyen mavi gözler, onun bir an önce bir şeyler seçmesini bekler gibiydiler.

hayır.

bir an önce değil.

ihtiyar zaten konuşmuyordu.

ama sesini beyninin içersinde duyar gibiydi sanki:

'ridza ederiim effenim... rahatsız olmak neee demek... bakınız... bakınız...'

ama o rahatsız ettiğini söylememiştir ki...

söylemiş miydi yoksa?

kapını girişinde, sağda yerden duvara kadar yükselen

rafların içersinde tıklım tıklım kitap ve kağıt doluydu.

evet... tamam... bir kitap olabilirdi. mademki buraya

girmişti. ayıp olurdu boş çıkmak. birşeyler almalıydı.

evet... kitap olabilirdi.

çömeldi. 'yerdekilerden başlayalım bakalım' diye düşündü.

(mavi gözler sırtında...)

fransızca romanlar, kapağı sallanan türkçe polisyeler,

ingilizce cep kitapları, (eski devir süsleri ve fotoğrafları

ile..) 'acaba şu -kısa dünya tarihini – bulabilir miyim ?

alman kitabevinde ne kadar da pahallıydı...'

üst üste dizili duran kitapları sıralarını bozmamaya

çalışarak birer ikişer kaldırıyor, sonra yine aynı şekilde

yerlerine koyuyor ve çömelmis durmaktan dizlerindeki,

dizkapaklarındaki ağrıyı yavaş yavaş hissetmeye

başlıyordu.

iki elini dizlerine koyup artık kalkıp bir üst sıradakilerine bakmaya niyet emiştii ki, kenarda kitaba benzemeyen bir şey gördü.

etrafındaki tüm kitaplara yabancı.

aldı. açtı. bir albüm. bir resim albümü. kalın maroken bir kapaktan sonra resimleri koruyan zar gibi incecik, örümcek ağı desenli kağıt ve sonra ilk sayfada ilk resim.

belki bir nikah anısı.

kadın: kısacık, o günün modasına göre

kesilmiş saçları, beremsi bir şapka,

dudaklarda belli belirsiz bir gülümseme, kemerli ince bir burun, beyaz herhalde dantel olması gereken bir buluz.

erkek: gür saçlar (kestane veya siyah olabilir), zarif hatlı

ince bir yüz, bıyıklar, alınının ortasında belli belirsiz

oluşmaya başlamış bir çizgi.

kendinden çizgili bir ceket. takım elbise mi acaba?

sonraki sayfa.

daha küçük boyda resimler.

aynı kadın, aynı erkek. yalnız ve başkalarıyla beraber.

zar gibi incecik örümcek ağı desenli kağıt.

ve yine resimler...

büyük bir alanın (çayır veya bahçe...) ortasında, arkada

ağşap bir ev, iki veya üç katlı. etrafı çit. önde kadın ve

erkek, siyah bir köpek, bir çocuk, üç dört yaşlarında,

başını yana eğmiş gülümsüyor...

artık iyice yorulduğunu hissetti. dizkapakları sızlıyordu.

ayağa kalktı...

ve dükkan bir topaç gibi gözlerinin ve başının etrafında

dönmeye başladı.

'tabii birden ayağa kalkarsan...' diye geçirdi içinden. zaten

tansiyonu düşüktü. aniden kalkmaması gerekirdi.

fakat dükkan gittikçe artan bir süratle dönmekte...

tutunmak istedi bir yerlere...

albüm elinden düştü...

yere açık olarak...
'ben... ben ne oluyorum?..' diye düşündü. ve bir an
bayılacağını hisseti.
düşüyordu...
gözleri kapanırken son gördüğü açık olarak yere düşmüş
olan albüm...
evin resmi...

gözlerini açtı ve rahatladı. geçmişti.
ilk önce sıcak sonra serinlik, tansyon ve yorgunluk...
fakat... sıcak...

sıcak değildi hava.
serindi ve esiyordu.
yanında bir kadın ve bir erkek ve siyah bir köpek.
arkasına baktı. ahşap iki veya üç katlı bir ev.
başını kaldırdı.

madam serafino...
albümü eline almış, o çocuksu masmavi gülümsemesiyle
ona bakıyordu.

birden nerede olduğunun farkına vardı.
sonra bağırdı. avazı çıktığı kadar.
bağırd... bağırd... bağırd...
kendi sesini duyamadı.
hiç bir şey duyamadı.

madam serafino albümü yavaşça kapattı.
ayni anda yüksek kaldırımın bankalar köşesinde dolmuş
bekleyen siyah giyimli adam zarif bir hareketle ceketinin
kolundan içeri kaçmış gibi duran gömleğinin manşetini
çekti, düzeltti ve önünden geçerken yavaşlayıp duran
eski bir şevroleye el etti.
araba durdu.

siyahlı adam bir elinle şapkasını tutarak eğildi ve arka kapıyı açıp koltuğa yerleşti.

dizlerinin üzerinde bir albüm.
şoför nereye gideceklerini sormadı,
halen o gözlerindeki masmavi çocuksu gülümsemesiyle...

"Bir kere rüyamda kelebek olduğumu gördüm. Şimdi artık rüyasında kelebek olduğunu gören Chuangtze'miyim yoksa rüyasında Chuangtze olduğunu görmekte olan bir kelebek miyim bilmiyorum." Şimdiki sorum sizi şaşırtabilir. Peki, ya siz gerçekten siz olduğunuza emin misiniz? Gördüğünüz bir rüyadan ibaret olmadığınızın bir garantisi var mı?

Chuangtze
İÖ 370-301

para ¹

19 şubat

*eve şimdi girdim.
çok yorgunum. sana şu bir iki satırı yazar yazmaz kendimi
yatağa atacağım..*

*dün kadıköy iskelesindeydim. beşiktaş'a geçmek için
vapur bekliyordum.
tarifeye göre daha yarım saat var.
içersj, yani bekleme salonu çok sıkıcı.
karanlık.
bir de oturduğun yerden dışarısını, denizi seyredebilmek
için başını ya sağa ya da sola çevirmen gerek...
ki bu da çok yorucu.
dışarı çıktım...
iskeleye bitişik kocaman bir alan yapmışlar. oturmak için
banklar koymuşlar.
boş olan birine adeta çöktüm...*

¹ yunanca : yanında, ötesinde, üstünde, boyunca, çevresinde, karşı

*kadıköy iskelesi rıhtımında orta yerde insanlar..
duranlar, dikilenler,
az hareket edenler,
çabuk çabuk yürüyenler,
tur atanlar...
simit, poğaç, balon, oyuncak, gazete satanlar...*

*herkes ama herkes devamlı hareket halinde..
kolkola gezenler, sarmaş dolaş gezenler,
çocuk arabası,
puset sürenler,
konuşurken yürüyenler,
yürürken konuşanlar,
kaykay kayanlar,
küçük çocuklar...*

*bir an etrafımda bir karuselin, bir atlı karıncanın, bir
değirmen taşının duraklayarak, ara ara, hızlanarak baş
döndüren bir zıplamayla döndüğünü hissettim.
etrafımda...*

*durun!... desem..
acaba ayağa kalkıp, ya da oturduğum yerde parmağımı
şöyle bir şaklatsam..
durur mu birden hepsi?
pili bitmiş oyuncak bebekler gibi...
ve ben ortalarında...*

*dalgaların hafif hafif beton sahili dövmelerine, açıktaki bir
iki sandalı sallamalarına, bulutların rüzgarda
sürüklenmelerine bir şey diyemeyeceğim.
onlara gücüm yetmeyebilir...
ancak, ben parmağımı şaklattığımda insanlar, bütün
insanlar zınk diye duracaklar...
tamam mı?*

d u r s u n l a r . . .
dururlar mı?

*kaykay kayanlardan biri yere düştü. ayağa kalktığında
yüzünün sol tarafı kan içersindeydi. herhalde kötü sıyrıldı.
yazık...*

mendilini çıkardı cebinden...

kanayan yere bastırmadan önce dikkat ettim.

*'arnold' gibi derinin altından sıyrılan yerden yanmış siyah
elektrik devreleri, teller diyodlar gözüküyordu..*

*hatta gözünden dışarıya kırmızı bir lamba ya da lens de
fırlamıştı...*

aldanıyor muyum acaba?

23 şubat

*bir keresinde sana yazıp gönderdiğim bütün mektuplarımı
toplayıp sakladığını söylemiştin...*

*bu seferkini kurşun kalemle yazmayı düşündüm bir ara.
acaba zaman denilen nesneye karşı ne kadar direnebilir
diye..*

insanların başa çıkamadıkları tek rakipleri...

tek düşmanları...

tek dostları...

hele benim...

dünkü yazının bir yerinden devam etsem...

*aslında delilik konusunda senden kesin bir yorum
gelmedi.*

*ama ben yine de ipin ucunu kendime göre bir yerlerden
çekip çekiştirerek kendi ipimin gidebileceęi bir yerlere
kadar götürmeye çalıştım..*

biliyor musun, kutsal kitaplardakinin, 'o' nun, yani kendisine "ben olan ben"² dediğine göre acaba 'o' nun da mı benim gibi bir takım sıkıntılara düşüp düşmediğini merak ediyorum doğrusu...

'o'nu, (bence tuhaf olan bu) 'ben olan ben' iddiası ile yine de ötekilerden daha samimi buluyorum... okuması yazması olmadığı rivayet edilelen birisine kendisinden başka 'ilah' olmadığını söyleyip yazdıran... ve bir ahırda babasız doğan oğul'un hikayesinden daha samimi... ve yüce bir dağa çağırdığına ayetlerini söyleyen... ayetlerini...

geçen sefer de yazdığım gibi kendi 'ben suretini' el kadar, kırık dökük, arkası sırlı bir cam parçasındaki yansımından başka hiçbir yerde görme imkanı olmayan biri için durum oldukça sıkıntı verici olmalı.. 'ben olan ben'in (אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה) sahibinin de arkası sırlı bir sürü cam parçalarına kendini yansıtması acaba böyle bir tutku, narsizm ya da başka bir tür antik grek kompleksleri gibi sonradan ferahlamanın sıkıntısı mı acaba?

ve sadece bu nedenle yarattıklarının sebep olduğu onca yeryüzü kargaşası...

ancak bu şekilde mi açıklanabilir?

***ben**'den başka hiçbir yerde olabilmesi mümkün olmayan **ben**'in içine hapsedilmiş olan...*

'o' nunla ve etrafta dolaşan alelade kopyalarının aynı ruh hali içinde olmaları; onların başka başka hareket etmelerine, başkaca tepkiler vermelerine, olmadık şeylere sevinmelerine ya da üzölmelerine engel mi acaba? ya da değil mi?

² musa'nın ikinci kitabı, mısırdan çıkış 3/14

25 şubat

*diğer taraftan fiil çekimlerinin önlerine gelen şahıs zamirlerinden (dilbilgisel olarak yanlış hatırlıyor olabilirim) 'ben, sen, o' ve 'biz, siz, onlar'da' **ben olan ben**'den başka sanki diğerlerinin hiçbir kıymeti harbiyesi yokmuş gibi geliyor bana.*

*'sen' zaten **ben**'im karşımda olansın. 'o' ise sen'den biraz daha ötede duran bir 'sen'.*

*'biz' tamamen aldatıcı bir tanım. çünkü 'biz' in içinde var olan ve gerçek olan bir tek **ben** var.*

diğerleri ise bir takım 'sen'lerin ve kendilerinin 'ben' olduklarını iddia edenlerin etrafında toplananlar.

*burada asıl gerçek olan, kendini ve **suretini** göremeyen ve göremediği halde '**olduğunun**' bilincinde olan **ben**. bu **ben**'im..*

*kurgusal-fantastik bir anlatım tarzı ile denebilir mi acaba: bütün 'senler' ve 'onlar' o bir tek 'ben'in kendi oyununu gerçekleştirebilmesi için, gündüzleri dünya-sahnesinde oynanan bir oyunun edebine ya da edepsizliğine göre **ben**'in etrafında fır dolayı dönüp duranlar ve geceleri ise askıya asılan bez kuklalardan başka bir şey değillerdir..*

diğer bir bakış açısı; kendisine 'ben olan ben' diyenin ise etrafına dizdiği figüranlarla bütün diğer 'ben'lere aynı görevi vermiş olması da mümkün...

onlar da kendilerini 'ben' mi sanıyorlar acaba? delilik mi bu sence?

28 şubat

mektubunda, ironik te olsa, bir takım yüreklendirmelerle deliliğime çareler bulman beni sevindirmedim... sevinemedim daha doğrusu..

*farkındalığının son raddelerini yaşayan birisi için etrafımı
'ben' den izole etmekten ve 'causa finalis' i bu şekilde
anlayabilmekten başka çarem kalmadı gibi...*

*kaldı ki benim oyunumun sona ermesinden (diyelim ki
ölüm) sonra bütün sen ve onlar sizler ve diğerleri veya
oyuncular geride kalmışlar veya kalmamışlar...
bu ne anlam taşıyabilir ki...
ne ifade eder...
ne kıymeti olur...
bütün gerçeyle bağlantısı koptuktan sonra...*

*kavramlar olmadan nesnelere yoktur!..
olamazlar...
kavramın ussal, yani insana, yani bana ait olduğunu
varsayarsak; o zaman 'ben'siz bir evrende nesnelere
nereye konulacak ki?..*

*ancak analitik us'un (verstand'ın) erişebildiği, çözebildiği,
kavrayabildiği - veya erişemediği, çözemediği ve
kavrayamadığı - süreç ve oran içerisinde ereğe (causa
finalis'e) ulaşabilmede yetersiz kaldığımızı ya da daha
doğru bir deyimle 'kaldığımız' varsayılırsa, o zaman erekte
bir tanrısallık olabileceği düşünülemez mi?
yani 'o' ciddi olarak olabilir mi?*

*peki eğer ben olmazsam o zaman 'o' nu nereye
koyacaksınız?
düşün..*

*ikinci perdenin ve oyunun tam ortasında birdenbire
sahnedan inip salonu terkediyorum..
ben..
terkediyorum...
oyunu terkediyorum...
yani çıkıp gidiyorum...*

*dışarda... kapının dışında... kapıdan çıktıktan sonra **ben**'i nelerin beklediği, veya olacakların ne olabileceği, **ben** için ne kadar bilinmez ve ne kadar gerçekse (bilinmez gerçek!) sahnede geride kalan oyuncuların da devam etmeleri veya etmemeleri artık aynı oranda önemsiz ve gerçek dışı...*

*ya da denebilir ki asıl oynanan oyun sahnedeki değil de, bir sürü biletleli şahıs zamirlerinin rahat koltuklarında oturup o sahnedeki bir tek **ben**'e sundukları bir oyundur bu..*

sanırım böyle bir durumdaki psikolojik-eksiklik-bozukluğunun tıbbi bir tanımı olsa gerek!...

1 mart

*bir de şu var tabii..
'o'nun göklerdeki ve yerlerdeki (sular hariç) canlılara birer isim takmasını istediği o günlerden beri bu tutku bütün diğer yarattıklarına da sirayet etmiş... (arkası sırlıcam parçalarındaki yansımaları...) bir çeşit genetik kalıtım...*

her şeye bir isim...

bir ad...

isimler...

kavramlar...

terimler...

kategoriler...

tanımlar...

sınıflandırmalar...

bu bağlamda tıbbın insan, vücudunun her bir azasının arızası için taktığı tüm tanımlar, isimler vesaire, b i r hastalığın seyri, tedavisi, hakkında bilgiler içerdiği halde, kafatasının içersindeki zifiri karanlıkta olup bitenlere 'büyük deli', 'küçük deli', 'zır deli' parantezinde ne isimler

takılırsa takılsın, bu ne oradaki arızayı ne de tedavisi hakkında hiçbir şeyi söylemiyor - ifade etmiyor...

bu anlamda delilik (her türlü) bir kalp enfarktüsünü ya da bağırsak iltahabı ile karşı-laştırılamıyacak ve karıştıramıyacak kadar ciddi bir şey..

*ve bütün bu söylediklerimin çerçevesinde eğer delilik diye bir şey varsa o da ancak **ben'** e aittir..*

4 mart

sanırım delirium'a ait son evrelere geldim..

*halen etrafımda dolananlara bakıyorum.
sürekli oynanmakta olan ve sanki en ince ayrıntısına kadar önceden planlanmış olan bu oyunu anlamaya çalışıyorum...*

kendi kendime sormadan edemiyorum..

neden bu kadar çok insan?..

etrafımda...

neden bunca çaba, bunca gayret? niye?

bunca masraf?..

cevabını bulamıyorum...

çok zor...

olan bitenleri bir araya toplayıp sağlıklı bir nedene oturtamıyorum...

sağlam bir kazığa (!) bağlayamıyorum...

düşünemiyorum...

acaba bu bir deney mi, bir şaka mı ya da bir oyun mu?

bana daha çok bir oyun olduğu hissini veriyor...

koskocaman bir oyun...

hepsi, herşey...

ya da bir tür tezgah...

evet evet, bir tezgah...

ama niçin?

12 mart

*son yazdığın mektubu dün aldım. teşekkür ederim.
mektubun sonunda yazdıklarının bir kısmına katılıyorum.*

*haklısın... belki de artık sağlıklı düşünemiyorum... ya da
tam aksine... etrafımda dönen olayların toplamında çok
sağlıklı ve çok mantıklı düşünüğümü zannediyorum...*

*aslında bu tarz 'ben'i ayakta tutuyor.
ama kimi zaman 'ben'in haricindeki sıfat zamirlerinden
birisini gibi ben de kalabalıklara karışıp dolaşıyorum.
zırh gibi beni saran farkındalığımdan bir an olsun
kurtularak...
farkında olmadan...
kendimden habersiz...
ve çoğu zaman çok kaygan bir zeminde...*

*bundan üç ay önce sana bahsettiğim adam yine peşime
takıldı. geçen gün tünel'de yürürken birden hızla geri
döndüm.
artık dışardan bakıldığında sanki komik ya da gülünç bir
oyun oynuyorum kendi kendime...*

*biraz önce önünden geçtiğim sokağa girdim.
artık şaşırtmaca ve köşekapmaca oynar gibiyiz. malum
deri ceketli adam, bir iki adım önümden gidiyordu. ve
gayet telaşsızdı. bir an için yoksa bana mı öyle geliyor
dedim... ancak bir adamın ensesinden bakıp bunu
kestirebilmem çok zor... adımlarımı sıkıştırıp önüne
geçtim. geçerken adamın yüzüne kaçamak bir göz attım.
belli etmek istemediğim halde bir an için göz göze geldik.
bir an... tekrar başımı çevirdiğimde ne yaptığını o kadar
merak ettim ki... sonra yavaşladım... biraz ilerdeki
kırtasiyecinin önünde durdum. beni geçmesini bekledim...
vitrin camına yansıyan hayali solumdan sağıma geçti.*

aynı adam... deri ceketli... yine telaşsız... yavaşça...

bu böyle olmayacak. bu şekilde adamların, insanların arkasından köşeleri, sokakları birden dönerek onları faka bastırmakla bir şeyler elde edemeyeceğim... artık düzenli bir oyunun tam ortasında bir baş aktör gibi oynamaktan ve hele bu deri ceketli adam tarafından takip edilmekten bıktım.

sanki çarpıtılmış bir capgras sendromunun içersindeyim gibi.

17 mart

kahvaltıda ekmeğinin üstüne tam da beyazpeyniri koyacakken birden aklına geçmişten kalma saçma sapan, alakasız, peynir ve tereyağınla ya da yanındakinle giriştiğin sohbetle hiçmi hiç ilgisi olmayan bir ses bir görüntü takılır mı beynine?... bir yerlerde okumuştum.

buna galiba 'disasosiyasyon' deniyormuş.. yanlış hatırlıyor ya da yazıyor olabilirim....

askerlik yaptığım sıralarda izmir'de kordonun arka sokaklarında gecenin bir vakitlerinde tek başıma dolaşırken sık sık birilerininle konuştuğumu hatırlıyorum. ³ 'o' muydu acaba? 'o'nunla mı konuşuyordum? galiba 'o'ydu.. konuşmalarımı ve 'o'nu gayet iyi hatırlıyorum.. hoş, 'o' bana hiç bir zaman cevap vermedi .. daima tek taraflı bir sohbet... ben de versin diye beklemedim.

³ bkz: mektuplar...("yelkovanın ucundan düşen takvim yaprakları") /metin eriş-sh:150-155

*o sokakta deri ceketli birisini gördüm müydü acaba?
22 mart*

*hayır. sana katılmıyorum. geçen sefer sana haklı
olabileceğini söylemiştim. bu doğru. ama tıbbın bu işi
çözebileceğinden hiç te emin değilim.*

*geçen mektupta yazdığım gibi; bedensel rahatsızlıklar. .
grip ve nezle, zatürre ve enfarktüs elinle dokunabileceğin
kadar bize yakın...*

*bir hap, belki de bir şurup, daha olmadı neşter. bunların
hepsinin, ya da bir kısmının işe yarayacağından hiç
kuşkum yok.
fakat eğer bu kafamın içindeyse...
bu kafanın içindeyse...
ve daha da ötesinde eğer...
bu bir arıza değilse...
ya da eğer arıza benim dışımdaysa...*

benim dışımda....

28 mart

*geçen gece saat üç sıralarında birden uyandım. yatarken
pek fazla çamaşır kullanmadığımdan karanlıkta çıplak
vucudum bana bir başka gözüktü.
karanlıklar içinde kaybolan kilime basan ayaklarıma
baktım. ve onların üzerinde yükselen bacaklarıma...
kalçam ve belim...
karnım, göğüsüm...
ve iki yana sallanan kollarım...
ellerime baktım yüzüme yaklaştırıp...
omuzlarım...*

*karanlıkların içersinden yukarlara doğru yükselen ve kendi
suretini göremeyen devasa bir rodos heykeli gibi...
yüzsüz fakat!
y ü z s ü z...
ve işte hepsi o kadar..
bu 'ben'im..⁴*

30 mart

*oyuncularım ise şu anda hepsi derin bir uyuku
içersindeler.
ya da kendilerine bu süsü veriyorlar.*

*bir kısmı benden oldukça uzakta...
hani bana televizyonda seyrettirdikleri...
gazete sayfalarında gösterdikleri...
hiçbirininle hiçbir zaman hiçbir yerde karşılaşmadığım...
zaten onlara bir şekilde ulaşabilmem bile mümkün değil...*

*yalnız geçenlerde otobüsle giderken yolda çok ünlü bir
sinema artistini gördüm... gibi sanki...
gazetelerde falan boy boy resmi çıkan...
bu 'o' artist olabilir mi?..
ama olmayabilir de.*

*'o' onu oraya neden koymuş olsun ki?
içime bir şüphe düştü birden...*

⁴ sırtüstü çırılçıplak yatıyordu faik bey... ve göğsüne eğdi
başını,gözlerinin önünde upuzun yatıyordu, ayak tırnaklarının ucuna
kadar, başsız çırılçıplak vücudu. onu ilk defa görüyormuş gibi seyretti.
ilk defa bakıyordu ona bu gözle, şaşırılmış meraklı ve mahzun; karnı
esmer, içeri çökük, bacakları adalesiz, ince uzun, deri
ihtiyarlamış.karnının üstüne koydu elini... ve bu başsız ihtiyar vücudun
yalnızlığı...
memleketimden insan manzaraları.
nazım hikmet

yakın çevremın zaten gedikli oyuncularını var.

onları tanıyorum..

hergün beraberiz..

değişmiyorlar.

her gün...

zaman, zaman...

uzun aralıklarla gördüklerim, konuştuklarım da var...

ve artık alıştıklarım da...

hatta inanmazsın, sevdiklerim...

birbirimize arkadaş diyoruz...

hatta bazen dost...

dostum falan diye bile sesleniyoruz birbirimize..

yürekten...

*bunları birinci kategoriye yani en üst çekmeceye
koyduklarım...*

ve onları bu şekilde sınıflandırdım...

ikinci kategoride, yani bir alt çekmecede olanlar

sokaklardaki, sinemalardaki, otobüslerdeki,

lokantalarındaki...

parklarda caddelerde dolaşanlar.

bana doğru gelenler.

benden uzaklaşanlar.

yanımdan geçenler.

balkondan bakar gibi yapanlar...

*hatta yakın temastan bile çekinmeyip omuzuma vurup
gidenler...*

*romeo ve juliet'te de sahne arkasında
duranlar... rol icabı; erkek, kadın, asker,
papaz... ve kalabalık yapanlar...*

*zaten onlar da yalnızca romeo ve juliet için
varlar...*

öyle değil mi?

4 nisan

*dünya (eğer böyle bir yer varsa..) ve üstünde dolaştığı
söylenen sözde bu milyonlar ve milyonların var olabilmesi
ancak televizyon ekranları ile gazete sayfalarında
mümkün...*

bunun dışında kesin bir kanıt var mı?

bence yok...

sanmıyorum...

olamaz da...

bir dünya var mı?

*neden yaşadığımı bilmeden sürdürdüğüm bir yaşamın ve
niçin var olduğumu bir türlü kestiremeden, bir geniş
dikdörtgen içersinde gidip gelip günlerimi ve senelerimi
tükettiğim bu yer neresi? bu, dünya mı?*

*tamam... bir sürü yerlerdeki şehirlere, ülkelere, dağlara,
tepelere gittim.*

hatta bir zamanlar bir sahil köyünde bile kaldım.

orada bir kafe vardı...

ve bir kız...

*her gün mavi pejmürde bir kot ve kötü bluzla
dolaniyordu etrafta...*

*bir gün bembeyazlar giymiş olarak karşıma
dikildi...*

ince askılar ve parlak düğmeler...

acaba benim için mi diye düşündüm...

bir an...

aptalcasına...

*sahildeki merdivenden yavaşça suya girip yalnız başım
suyun üstünde kaldığıdaysa karşımdaki görüntü bana
korku vermişti...*

su...

*su... su... su...
bu kadar su...
gökyüzüne kadar...
gökyüzünle birleşen...
ucu gözükmeyen engin bir su...
dibi olmayan bir su...
sonu olmaya bir su...
neden olduğunu bilmediğim bir su...*

*o anda 'o'na nasıl sesleneceğimi, 'o'na ne diyeceğimi
bilemedim..
ne için?
bu arada onların üzerinde bulduklarını bana söyledikleri
yeryüzü parçasının yuvarlak olduğuna da hiç bir zaman
inanmadan...*

oradakiler...

*bazen oradakilerden birine bir iki mektup
gönderiyorum...
yerine gidip gitmediğini dahi bilmeden.
oradaki mi yoksa 'o'mu okudu onu da bilmiyorum.*

mesela:

*sevgili paul,
costa rica'dan göndermiş olduğun kartpostal
ancak bugün elime geçti. bizim posta idaresi adına
senden özür diliyorum.*

*yakında yine kapadokya'ya geleceğini ümit
ederim.
sana ve regula'ya selamlar....*

*bu mektup nereye gitti acaba?
kapadokya diye bir yer mi var?*

*paul'den bana gelen kartpostal'ın üzerinde kuşlar ve dağlar var.
böyle bir yer gerçekten var mı?*

*bir zamanlar kısa pantolon giyen paul'u bu şehirde son gördüğümde saçları beyazlaşmıştı.
bu bir makyaj şaheseri olmalı...*

12 nisan

*etrafımda sürekli değişerek, umursamadan, ciddi ya da yapmacık, neşeli, hüzünlü gezinenlerin birer renkli ekran ya da mecmua ürünü olmadıkları kesin...
benimle beraber, benim arkamda ve önümde dolaştıklarına göre...*

*elimi uzattığımda onlara dokunabilmem de mümkün.
hatta bir şeyleri benimle paylaşacaklarına dahi ihtimal veriyorum.
program gereği...*

*"beyefendi, beyefendi şemsiyenizi unuttunuz!.."
bunlar, bence 'o' nun her zaman el atında bulundurduğu oyuncular.
belki de bir ikibin tane...
her ihtimale karşı daima hazırda bulunan...
birbirlerine katiyen benzemiyorlar.
zaten benzeseler bile ben nerden bilebilirim ki?
karmaşayı veya kaosu -o bunu çok seviyor- tam olarak yaratabilmek için belleğime bir sınır, konulmuş,
bir 'hayır', bir 'red', bir 'yasak'...
"hatırlayamadım valla!"
bilginin bilgisizliği kıtlığında bir inanç, iman...
kabullenme dayatması...
körü körüne...*

*fakat maskeler müthiş..
bunu teslim etmek gerek. kullandığı malzemede hiç
tasarruf yapmıyor.
zaten ben de işte zaman zaman burada zorlanıyorum.*

14 nisan

*hayır hayır:
bu bir oyun değil..
büyü..
eziyet..
işkence..
bencilce bir deney...*

*en ufak bir yanlışın bütün herşeyi bozabileceğini biliyor
mu acaba diye düşünüyorum zaman zaman?
ne olur dersin?
etrafımdaki tüm oyuncular yok mu olur?*

*onları, yenildiğini kabul ederek geri çekmek zorunda mı
kalır?
ve benim yalnız benim için oynandığına, var olduğumu ve
ben olduğumu bildiğim kadar inandığım bu büyük oyunda
bir tek ben ve dekorlarım mı kalır ortada?
ve bir de o..
ama niçin?
oyunun gayesi ne?
ne istiyor benden?
benden ne istiyor?
oynamak mı?
deneme mi?
ve en önemlisi beni bir şeylere
inandırmak mı istiyor?
istemiyorsa bu çaba niye?*

yoksa tevatür büyük büyük azametini, kendini devamlı bende görmek mi?..

burada ve orada nerede olursa olsun bunca bina, bunca ev, taşıt, park, deniz, dağ tepe gibi dekorların yapılması bana, harcanan emeğin karşılığı olabilecek gibi gelmiyor. değer mi!..

bir de etrafımda dolanıp duran oyuncular...

beni neye inandırmak istiyor ?...

nereye götürmek, neyi kanıtlamak istiyor?

hadi diyelim ki bu bir sınav.

neyi sınıyor?

beni mi bir tek?

neden?

saçma... baştan aşağı saçma!..

21 nisan

geceleri biraz olsun rahat ediyordur.

o zaman bir tek oyuncu kalıyor.

yatağımdaki...

yanımdaki...

evet yanımdaki...

bütün aldatmacaların en gerçeği...

kartondan kestiği bir ateş parçasını, kendisinin de 'bir

gün' dediği süre içerisinde gökyüzünde bir batırıp bir

çıkarması ile ölçtüğü zaman ne kadarsa...

peki, benim ölçtüğüm zaman ne kadar?

geceyleyin yanımda yatanın alışkanlığı ile bir

aldatmacanın aldatmaca olmadığına aldanmamın uzun bir

zaman süresi...

bu sabahları uyanır uyanmaz hemen yüze vurulan iki avuç su alışkanlığından, ya da yemekten sonra içilen bir bardak su alışkanlığından çok daha farklı.. kimin için yazıldığını, basıldığını, satıldığını bilemediğim bütün kitapların tek tek sayfalarında okuduğum sevgi ve aşkı, koklayamadığım ve gözlerimle göremediğim halde yanımdakinin alışkanlığına parmaklarımla dokunabiliyorum.. tutkuya dönüşmesinden korkuyorum.

ama galiba...

yanımdaki geceleri gözlerini kapatıp uyuduğunda, ki uyuduğuna cidden uyuduğuna kendimi inandırmak istiyorum, diğerleri, yani sokaktakiler gelecek bir güne hazırlanmak üzere ya maskelerini değiştiriliyor, ya biraz süslenip püsleniyor, biraz revizyon, biraz taze makyaj, belki bir iki ufak tefek te tamirat yapıyorlar... ya da kaskatı birer vitrin kuklası gibi orda burda gelecek günün oyununa hazırlanmak için bekliyorlar. sokaklarda... evlerde... meydanlarda... beni bekliyorlar... bekletiliyorlar...

işte bunu çok iyi canlandırabiliyorum kafamda... caddelerde, belki evlerde, orda burda benim onları son gördüğüm andaki gibi kaskatı donmuş ve cansız. birer kukla, manken, birer oyuncu. ellerinin parmaklarının uçlarından birer birer bağlanıp sıkıca düğümlemiş görünmez iplerin yukarlarda bir yerlerde kaybolduğu ve 'o'nun tahta çarmıhlarında son bulan bir kukla düzeneği...

ve bir sonraki gün de benim için, yalnız benim için düğmelerine basılıp harekete geçirilecek otomatlar, androidler...

*bir 'şeyler' işte...
fakat yanımdaki...*

30 nisan

*bir daha soruyorum...
yanıtını bulamadığım da bu:*

*yalnız benim var olduğum bir evrende bunca kalabalığın,
bunca oyuncu ve dekorun, bunca oyunun veya (her ne
amaca yönelikse) kontrolün, sınamanın ve bunca çabanın
gerekçesi ne olabilir?*

dönüp dönüp hep bu soruya takılıp kalıyorum.

*yöntemleri, kuralları ve her bir şeyi 'o'nun tarafından belli
sınırlar içine konmuş bir oyunu oynamak zorunda mıyım
bu biraz da insafsızlık olmuyor mu ?
özgür yaratılmış olmanın iddiası bu anlamda aptalca
çürüyüp dökülmüyor mu?..
kimi zaman bu oyunu her an için bozabileceğim,
kuralların dışına çıkabileceğim, 'o'nu mandepsiye (!)
bastırabileceğim aklımdan geçmiyor mu?..
aklımdan geçmiyor değil.*

*ve 'o' bundan endişelenmiyor mu?
ama böyle bir kuraldışılık dahi 'o'nun oyununun
kurallarından biri olabilmesi ihtimali beni korkutuyor..
olabilir mi böyle bir şey?
ve 'o' buna ihtimal veriyor mu?*

*mesela oyuncularımın bir ikisini oyun dışı bırakmak..
bıçaklamak... tabancayla vurmak...
öldürmek...*

bu çok sert oldu, biliyorum...

*ama zaten bu anlamda 'ölüm', yalnızca benim için
oynanmakta olan bir oyunun gönülsüz bir iki oyuncusu,
figüranı için ne anlam taşıyabilir ki?
tutar bir yenisini hemen imal (!) eder.
ama ne yalan söyliyeyim etrafımda devamlı
dolananlardan, kendilerine arkadaş hatta dost dediklerim
için hiç de böyle bir şey düşünmedim.
düşünemezdim de.
onlara alıştım. onları seviyorum galiba.
yoo!...
galiba değil.
seviyorum onları. bu onların oyunculuk yeteneklerinin bir
sonucu mu yoksa benim ben, olmamın mı?
kafam giderek karışıyor...*

saçmalıyorum...

2 mayıs

*deri ceketli adamın arkasından koşmak.
bir kerecik olsun 'o'nu kandırmak...
'o' na sormak..
bunların hepsi neye yarayacak ki?
ne anlamı var ki?
dönüp dönüp hep aynı soruya takılıp kalıyorum.
kurallarını baştan benim koymadığım bir oyunda mızıkçılık
yapsam ne olur, yapmasam ne olur ?*

*deri ceketli adamı bir an için faka (!) bastırduğımı
varsaysam...
figüranlardan birisini inat için öldürdüğümü düşünsem...
yani yoketsem!..
bıçaklasam!..
dekorlardan birini veya birkaçını ateşe versem veya
yıksam mahvetsem...*

*acaba her gün gazetelerde okuduğum o korkunç mahkemelere, hapsilere ben de düşer miyim?
yoksa 'ben 'olduğum için oyun devam mı eder?*

5 Mayıs

benden güçlü...

*kuvvetlerimiz birbirine eşit olmaktan çok uzak..
bunu 'o' biliyor.. ben de kabul etmek zorundayım.
çaresiz...*

*ve buna rağmen hiç bir şekilde hiç bir yere
ulaşamayacağımızı da.*

*yine de yalnız benim, kuklalarımın, dekorlarımın ve
oyuncularımın var olduğu bu büyük kafesten, hiç bir
zaman kapısına dahi ulaşamayacağım bir hapisneden
(bir laboratuvar mı acaba?) kaçmak,*

*'o'na ulaşabilmek,
'o'na hesap sorabilmek,
'o'nun oyununu bozabilmek...*

*'o'nun koyduğu bu oyun kuralları içerisinde bu imkansız....
ama oyunu oynayan bir de ben varım.*

*bu hak benim...
hakkım, oyun hakkım benim elimdem alınamaz. alamaz.
ve oyunun kendime ait olan partiyonunda istediğim gibi,
istediğim mızıkçılığı yapmak...
'o'nun beklemediği bir oyunu oynamak.
bu benim elimde.
evet...*

12 mayıs

benim iradem dışında ve evrende belki de binlerce benzeri gibi, beni bilemediğim kendi deneyleri, anlayamadığım kendi eylenceleri için bir kobay olarak hapsettiğin, kurallarını (belki haksız olarak) yalnız senin koyduğun bu oyunu kendi kurallarınla, kendi oyuncularını ve kuklalarıyla ve kendi dekorlarıyla oynayabilirsin. ama benim partiyonum bana ait.

*ona karışamassın.
zira ben ' ben olan ben' im...*

ne olursa olsun, her şeye rağmen bazı şeyleri bana gördürmedin, duyurmadın, koklatmadın ve sevdirmedin değil.

bu sevdirmenin, bu bağlanmanın, bu bir parça mutlu olabilme imkanının arkasında bir hin oğlu hinliğin bulunmadığına, hesaplı kitaplı hareket etmediğine bir inanabilsem...

beni denemediğini, benimle oyun oynamadığını bir bilebilsem...

ve bir an için bile olsa tüm bu kuklaları bu oyuncuları, bu figüranları ortadan kaldırabilsen...

*karşı karşıya oturup konuşabilsek...
açık açık..*

*kafandan geçen şeyleri bilmiyorum...
onlar tamamen senin...*

kafamdan geçen şeyleri bilmiyorsun.

onlar benim bölümüm. azıcık olanlar!...

onun için de oyunun kendime ait olan bölümünü istediğim gibi oynamaktan beni alıkoyamayacaksınız.

*bana sevdirebildiğin tüm güzel şeyleri son bir kez
görebilmek için şöyle yüksek bir yere çıkmak istiyorum.
hepsini.
herkesi.
son bir kez.
ve kendi bölümümü oynamak için.*

ne olacak biliyor musun ?

*son perdede tüm oyuncular taş gibi donacaklar...
geceleri beni sabahlara kadar bekledikleri gibi.
cansız.
ruhsuz.
hareketsiz.*

*yalnız ve yalnız benim var olma nedenime dayanan
varlıkları, o yalancı gülmeleri, ağlamaları, yakınmaları,
yaltaklanmaları, kendilerini acındırmaları, sevdirmeleri,
yılışıklıkları, sevecenlikleri, küstahlıkları...
ve hatta o sıcacık dostlukları...*

*o y u n l a r ı . . .
bir anda yok olacak.
yok olacaklar...
onları sen durduracaksın...
çaresiz.*

*ben olmadan oyununa devam edemezsin..
ve ben senin oyununa el koyuyorum.
ve onu bozuyorum.
mızıkçılık...
bu yapabileceğim tek şey....*

o saat beyoğlu'nun tam yükünü tuttuğu saatlerdi.
görenlerin hepsi, her zaman olduğu gibi birbirini
tutmayan ifadeler verdiler.

eski bir binanın en üst katından aşağıya atlamıştı.
atlarken gören olmamıştı, ama...
ilk önce elektrik tellerine takılmış, sonra teller kıvılcımlar
saçarak koparken boş bir çuval gibi yere düşmüştü.
kafa üstü.
tanınmayacak bir haldeydi.

ve bir anda, kendine bu sakin günde bir meşgale arayan
güruhun odak noktası olmuştu.
her kafadan bir ses çıkıyordu.
sonra polis geldi.
daha sonra bir ambülans.
boşuna...

sonra kalabalık, bu gibi hallerde olduğu gibi, kendi
kendine bir takım yorumlar yaparak dağıldı yavaş yavaş,
birahanelere, sinemalara, evlere...

bir kaç saat sonra insanların sel gibi aktığı beyoğlundaki
olay unutulmuş, beyoğlu ve insanlar başka başka işlere
dalmışlardı.
eninde sonunda bir intihar...
ne olmuş ki yani?
her zaman olan şeyler bunlar.
burda... orda... dünyanın her yerinde.
kimbilir zavallının ne derdi vardı.

yalnız bir saat önce kırtasiye dükkanının önünden geçen
deri ceketli adamın yüzündeki gülümseme kaybolmuş,
düşünceli bir hal almıştı.
bir şeye sıkıldığı belliydi.

epilog:

*Adorno'ya göre aklın nesnel olamamasının nedeni insanın
kendi hayatının öznesi olamamasından kaynaklanır, ki bu,
bugün bütün dünyanın üzerinde durduğu önemli bir*

*saptamadır. Herkes yaşamında kendisi olamadığından yola çıkarak bir başka boyutta kendini tanımlamaya çalışır. Kendisi olmayan bir "**kendisini**" açıklamaya kalkar ve genellikle de bu, yalnız kaldığında düşeceği bunalımın boyutunu artırmaktan öteye geçmez.*

ceza

kuş bakışı bakıldığında şehir::

sokakları | alanları | bahçeleri | caddeleri ile
yatay::

evleri | binaları | kuleleri | gökdelenleri ile
dikey::

dörtgenlere - üçgenlere - dikdörtgenlere - karelere -
altıgen veya daha çokgen prizmalara bölünmüştü -:-
kesin çizgilerle::

oyunması kurlsız | anlamsız bir dama oyunun tahtası
gibi::

ay - birbirinin içine girmiş karmaşık gibi görünen -:- ama
aslında çok basit olan bu geometrik şekillerin bir kısmını
donuk ışığı ile aydınlatıyordu:

diğer kısımlar ise karanlıktı::

dikey | yatay şekillerin birinden bir adam süzüldü -:-
birden -

karanlık bir altıgenden - donuk aydınlık bir
dikdörtgene - .

uzuncaydı girdiği dikdörtgen::

aya göre öteki tarafta kalan dikey karanlıkların - yatay |
uzun |

aydınlık dikdörtgenle birleştiği yerde - kesin sınır
çizgisinden içerele doğru

muntazam aralıklarla aydınlık üçgenler sıralanıyordu -:-
yatay karanlıklara doğru::

sanki:::

birini izliyordu adam:

ve izlenen izlendiğinin farkında olmadan -:-

her donuk aydınlık üçgenden bir karanlık
kareye geçişte:::

arkadaki adımlarını birden sıklaştırdı -:- ve atıldı aniden:::
elinde bir şey parladı:::

donuk ay ışığında dönerek::
izlenen sendeledi::
| yine parladı::
izleneni tuttu adam::
| dizlerinin üstüne çökerek::
| yine parladı::
yere düştü izlenen -:- adamı da üstüne çekerek::
| yine parladı::
|| o bir şey::
adam bir hayvana biner gibi - artık hareketsiz \ kalan
izlenenin \ üstüne abanıp kaldı::
| bir süre::
| soluk soluğa::
| soluk soluğa::
| soluk soluğa::
sonra::
yavaşça doğruldu:
o bir şeyi attı -:- elindeki::
etrafına bakındı:
belki yürüyüp gidecekti - belki de koşacaktı
dikdörtgen \ donuk \ aydınlığın ay tarafına doğru:
yürümedi | koşmadı::
donuk aydınlığın yan taraftaki kare \ dik \ karanlığa
girebildiği ince bir üçgenle | kare-dikey karanlık
sınırında::
|| hemen orada -:-
iki göz gördü -:-
|| kedi::
belki::
ama::
değil::
miydi ğ

yaklaşırken - gözlerin - donuk akları - yavaşça
kayboldular -:-

kare karanlık sınırın öte tarafında:::

adam fırladı:

bir terslik vardı:

gözlerin ardından koştu:

demek kedi değil:::

|| o hade ğ

çok çevikti - gözlerin sahibi -

evet:

çevikti:

korkmuştu:::

daha çok \ ürkmüştü \ bir rüzgar gibi donuk

aydınlıklardan, karanlıklara geçiyor

- atlıyor |

- sekiyor |

- koşuyordu -:- uçuyordu:::

|| arkasından adam:::

kısa karanlık bir kareden \ uzunca donuk - aydınlık \ bir

prizmaya çıktığında -gözlerin sahibi- bağırırmaya başladı

artık:::

avaz avaz:::

avaz avaz:::

avaz avaz:::

|| aynı anda:::

adam yetiştı ve \ bağırın \ ağızı iki eliyle sıkı sıkıya

kapatmaya çalıştı:::

|| aynı anda:::

gökyüzünden binaların \ gökdelenlerin \ arasından -:- dar

karanlık bir uçğenden - donuk aydınlık prizmaya -

uçan-nesne süzülüp oracığa konuverdi:

|| aynı anda:::

adam düğmesine basılmış \ elektrikli bir kukla \ gibi

hareketsiz kaldı:::

- gözlerin sahibi - silkinip kendini adamdan kurtardı ve

uçan-nesneye doğru koştu:::

-uçan-nesne- den çıkanlar önce yavaşça - gözlerin sahibi
-nin:

daha sonra adamın kollarına girdiler:::

sonra hep birlikte -:-

| gökyüzünde kayboldular:

salon || oda:

uçan-nesneden çıkanlarla | kısa gömleklili bir de adam:::

\ oturacak yerde \ oturan adam etrafında ilgisizdi:

kısa veya uzun boylu değildi:

elleri:::

çok büyüktü -:- dizlerinin üstünde:

kafası:::

bir kuru kafanın üstüne \ muntazamca \ gerilmiş
davul derisi gibi -:- gergin:::

|| altındaki kuru kafanın bütün ayrıntıları
belli:::

|| alın | çene | burun | elmacık
kemikleri || vs:

saçları:::

simsiyah bir yün yumağı | karışık | nizamsız |

asi:::

gözlerinin üstünde \ ve burnunla ağız
arasında \ enli | sap |sap |sarkık kıllar:::

gözleri:::

kapakları - belirsiz iki oval donuk beyazlığın

merkezinde - \ ortası bile belli olmayan \ kara iki

yuvarlak::: kap-kara:::

|| kapanmadan | kırıştırmadan |
hareketsiz | belirsiz | hissiz | sabit:::

kısa gömleklili ilk kez konuştu:

--- saygıdeğer hakim:::

kapıdan genç birisi girdi:::

telaşsız:

kısa kollu kazak
| gömlek
| şort
| koltuğunun altında -
birkaç kitap -:-

|| elleri ceplerinde:
hakim buydu:::

\ uçan nesnelere \ çıkanlardan önde duran - oturacak
yerde oturan - adamın omuzuna dokundu:::

|| işaret parmağı ile:
adam \ kocaman ellerinin yardımı ile \ dizlerine abandı:::
önce bir açığı çizerek
| daha sonra dikleşerek
| ayağa kalktı:

bekledi:::
hakim elini cebinden çıkartarak salladı \ işaret etti \
|| adama:
adam bir açığı çizdi -:- ellerinin yardımı ile:::
dizlerine abandı
| oturacak yere oturdu:::

ekranlardan birinin karşısındaki \ oturacak – bir – yere \
hakim oturdu:

ekranın \ bu taraftan görünmeyen \ bir yerine elini
götürdü:

çıt:::
diğerlerinin göremediği bir açıdan - aydınlanan - ekrana
baktı hakim:::

|| ilgisiz önce:::
başını eğdi -:-
sonra:::
ekrana doğru yaklaştı -:-
sonra:::
adama baktı -:-
sonra:::

arkasına yaslandı -:-
sonra:.....

--- şehrin verdiği sınırlı yetki ile 28-216-6013-ge7a olayını
inceleme | sonuçlandırmaya açıyorum:
\ oturacak yerde \ oturan adama bakarak:
--- ge7a da 6013-216-28 de doğal yaşamlardan birini
söndürmüşsün:
\ bu son kelime tam olarak çevrilemedi \

ölçere verilen kanıt b 913 hr \ -gözlerin sahibi - z \ ve
kanıt 7261 | 294 an \ -uçan nesneden- çıkanlar \
doğrulandı: kanıt r 21 \ -parlayan o bir şey- \ incelendi:
dizgesel nedensellik belirlenemedi:

bildiri ---
şehir kuralsızlığı içinde \ anlamsız | anlaşılamadı \ ölçer -
altıbin birim - tüm doğal yaşamlardan dışlanacağını kayda
geçti:::

\ atıbin birim ad. 2735 ten önceki takvime göre
tahminen yirmi sene: ç.n \
tek hücre | tek besin:::
ses | görüntü yok:::
28-216-6013 ge7a kapanmıştır:::
hakim elini uzattı:
ekranın \ bu taraftan görünmeyen \ bir yerine elini
götürdü:

çıt:::
ayağa kaktı hakim:

\ uçan nesnelere \ çıkanlardan önde duran - oturacak
yerde oturan - adamın omuzuna dokundu:::

|| işaret parmağı ile:
adam \ kocaman ellerinin yardımı ile \ dizlerine abandı:::
önce bir açı çizerek
| daha sonra dikleşerek
| ayağa kalktı:

bekledi:::

hakim elleri cebinde

kapıdan çıktı:

kısa gömleki kapıyı kapattı:

adam yorgun - biraz daha kamburlaşmış \ uçan nesneden
çıkanlara \ döndü:

bezgin

| korkak

| endişeli

| isyankar \ ölçülü \

--- altıbin birim:::

altıbin birim:::

doğal yaşamın beştebiri:::

insafsızlık:::

haksızlık:::

hem tek hücre:::

atıbin birim he ğ

-uçan nesneden- çıkanlardan bir tanesi - doğal yaşama

benzemeyen - ince madeni bir sesle

--- ölçer' in bildirisi haksız olamaz:

ölçer' in bildirisi geçerlidir:

haksızlık doğal yaşam söndürmektir:

--- ama o benim sözleşmeli ortağım la beraber oldu:

sözleşmeli ortağımı kandırdı:

hem sözleşmemiz bile daha bitmemişti.

ölçer bunu söylemedi:

bu yetmez mi ğ

bu yetmez mi ğ

ha ğ

-uçan nesneden- çıkan \ dudağını çarpıtıp özür dilercesine
\ bir gülümseme taklidi yaptı:

sesini \ sanki bir iki ton daha \ kalınaştırmaya gayret
ederek:

--- ölçerin bildirisi tartışılmaz:::

gidelim:::

altıbin birim geçirilecek olan \ tek-hücre \ - eni, boyu |
yüksekliği üç adım olan - yarı donuk | aydınlık bir odaydı.
açıklık | pencere | kapı | başka delik yoktu:
bir oturacak yer - bir \ uzun - oturacak - yer vardı:

ses yoktu:::

görüntü yoktu:::

her \ yirmi-alt-birimde \bir zaman birimi için.\ yarı-donuk-
aydınlık \ kararıyordu.

mutlak karanlık:::

o zaman adam \ uzun - oturacak - yere uzanıyor ve -:-
uyuyordu:::

adam uyuyordu:::

uyuyordu adam:::

::: :::

başının tam üstündeki bir yerden ince yeşil bir ışık
süzülüyordu -:- tam bu zamanda:

önce yarı yola kadar:::

endişeli gibi:::

sonra tam alnının ortasına:::

ve kalıyordu orada:::

uyku -:-

| alt birim süresince:::

| hep:::

|| hiç sönmeden:::

oda yeniden \ yarı - donuk \ aydınlık olurken yeşil ışık
yavaşça soluyor -:- yukarı doğru çıkarak kayboluyordu.

adam uyandı:::

daha önce \ imkansız, imkansız \ farkedemediği bir
duvardan \ oval \ bir delik açıldı:::

|| merkezden dışa doğru:

|| daha aydınlık olan dışa doğru::
-oval deliğin- öte yanında -uçan nesneden- çıkanlardan
bir tanesi bekliyordu:

|| ellerini adama doğru uzanmış::
|| yüzünde gülümseme taklidi::
---altıbin birim bitti / dedi | bitti altıbin birim::

önce uzun | upuzun dikdörtgenlerden yürüdüler::
katlar indiler::
dışarı çıktılar::

d - i - ş - a - r - ı - s - ı : : :
-uçan nesneden- çıkan - arkasını döndü - ve biraz önce
beraberce çıkmış oldukları yapıya girdi:
tek başına kaldı adam yapı önünde::
güneşli bulutsuz bir günde::
caddede::
özgür::
fakat::

|| altıbin birimin tüm yükü omuzlarında::
|| altıbin birim boyunca dayandığı - dayanmak
zorunda olduğu

sessizliğin dayanılmaz gürültüsü
| mengersi::

|| altıbin birimlik yalnızlık:
|| bir tek doğal yaşamla konuşmadan
| tutuşmadan
geçen altıbin birim::

|| altıbin birim
| yaşamın beşte biri::

ve arkasındaki yapıya ve hücreye girmesi ve çıkması
arasındaki geçen yalnızca::

- yalnızca geçen – gerçek iki birimden habersiz:
- silinmiş, yok edilmiş bir geçmiş::

ekim yazıları II

aşağıdaki yazı herhangi bir zamanda her hangi bir yerde akan bir zaman içinde **bir fotoğraf makinası** ile yazılmıştır.

[] 'lardan herbiri bir **klik**'tir. akan **zamanı sabitleştirir**. ama siz nasıl okumak istiyorsanız öyle okuyun.

galeria di buonarte fiorentina'nın en büyük atölyelerinden biri.

sene 1326...

efendimizin zamanı...

beysi / yüksek kubbeli / taş duvarlar. []

tepede kubbeye yakın bir yerlerde sağlamca tahtalarla dörde bölünmüş pencerelerin birinden salonun tabanına doğru gri bir ışık hüzmesi düşüyor;

haç şeklinde. []

devasa salonun loşluğunun neresinden çıktığı belli olmayan toz zerrecikleri birden bu ışık hüzmesinin içine girerek uçuşuyorlar delice. []

pencereden salonun tabanına doğru düşen ışık tabanda dört eşit parçaya bölünüyor. []

sağ ve daha geride kalan pencerelerde ise sadece loş bir aydınlık.

dört kişi var salonda.

yere düşen çapraz ışık hüzmesinin hemen yanında ancelo usta. []

önünde resim sehпасı kurulu / tual / yanında alçak bir masa / boyalar / fırçalar / spatula / vesaire. []

usta elindeki palette boya karıştırıyor. []

ustanın az ilersinde ışık dikdörtgenlerinin düştüğü yere yakın bir yerde fernando oturuyor.

kalın masif tahta bir koltukta.

bacak bacak üstüne atmış.[]

arkada – artık loşluk – bir masa. basit sağlam tahta iskemleler.

pietro (cüce pietro!.) ve amaldini. []

şarap içiyorlar. []

masanın üzerinde - biri devrilmiş - beş kupa / bir büyük testi / oval toprak bir çanak içinde salkım üzümler / portakal.[]

amaldini: *iddiaya girerim ki bu gece gelmez.*

pietro: *ne demek bu gece gelmez.*

kaçamak bakışlar fernando'yu sıyrır geçer. [] *sanki geçen gece gelmiş gibi..*

gözlerinde korkunç bir haset. kıvılcım gibi... []

parlar ve söner. []

fernando: bacağını hızla indirir ve geri

dönmek üzere bir hareket yapmak isterken... []

ancelo usta: *fernando ! rahat dur. bıktım seninle uğraşmaktan.*

fernando: *usta. ama bu ikisi benimle dalga geçiyorlar.*

düpedüz dalga.... biancha gelecek. görün bakın!..

ve bunları söylerken...

kömür gibi gözlerinden kara bir tereddüt geçip gider.[]

sonra o tereddüt kaybolur. []

biancha'yı düşünürken – herhalde - o kömür gözleri

tekrar hüznle [] heyecan [] arasında gidip gelirler,

bütün bir geçmişin yaşanmışı...

sağ elini yumruk yapar... []

tahta koltuğun kenarına indirir [] şiddetle.

ancelo usta: kafasını tualin bir kenarından uzatır.

yeter... yeter!.. otur yerine!. bacak bacak üstüne!.

başını deminki gibi sola!. [] hayır o kadar değil. []

tamam.

gözler karşı duvara!. []

fernando: gözlerdeki ışıltı söner... [] kapkara bir

donukluk... karşı duvara bakar... []

ancelo usta onu b ö y l e yakalar... []

ve b u poz tualde sabitleşir...
bugün hala louvre'da gördüğünüz gibi...

23-31 ekim 1999

karolar

sonunda evin tadilatı bitti. bana sorarsanız her taraf güzel oldu. ama tabii bir de sizin görmeniz lazım.

tadilattan önce bilen bilmeyen herkes başıma toplandı.

cam çerçeve yenilenecek ya... her kafadan bir ses:

-sen en iyisi pimapen yaptır. evladiyelik... evladiyelik...

sen kullanırsın, çocukların kullanır... bi de üstüne üstlük onların çocukları bile kullanır...

Lahevlevela... zaten gelmişim üçotuzuna... bir ayağım

çukurda... değilse bile çukurun kenarında. bu yaştan

sonra şöyle ayaklarımı uzatıp rahat edebileceğim bir ev

tasarıyorum kafamda.. işin yoksa toronlarının çocuklarını da memnun etmeye çalış.

allahtan öneri fasılları yalnızca cam çerçevede sınırlı kaldı.

geri kalan boya badana, yer karosu, elektrik suya kimse

karışmadı. karı koca zevkimize göre mutfağı da seçtik,

banyoyu da tanzim ettik, duvarlara fayans, yerlere

karolar beğendik. dediğim gibi... her taraf pek ala ve çok güzel oldu.

yalnız banyodaki yerlerin karoları ile fayanslarını

seçmemizde bize genç bir hanım yardımcı oldu. yani

yardımcı oldu derken *kararsız beğenilerimize* yön verip

sırada bekleyen diğer müşterilerle daha yakından meşgul olabilmek için...

şu anda çok beğendiğimize ikna olduğumuz karolarla

döşenmiş banyomuzdayım. karoları size tarif etsem?..

otuz santime otuz santim petrol mavisi ile camgöbeği

arasında bir renk. ancak karoların renkleri, nasıl derler,

üni değil. yani tek bir renk değil. petrol mavisi ile koyuca

siyaha bakan renklerin arasında kalan rastgele motifler mi desem şekiller mi desem...

tuvaletin üstüne tüneyip te sıkıntılı bir işin bitmesini

beklerken insanın gözü gayrihtiyari yerdeki bu karolara

kayıyor. petrol mavilerinin altından sırttan daha koyuca

renklerin rastgele oluşturdukları desenler, dikkatlice bakıldığında resimlere, figürlere dönüşüp başlıyorlar dans etmeye. kıvrılıp bükülüyorlar, ya da daha bir dikkatli bakıldığında şekilden şekile giriyorlar. hayvan şekilleri, eşya şekilleri, insan şekilleri, suratlar...

evet bilhassa suratlar.

suratlar görüyorum taşlarda. dik dik bakan, mahzun, kibirli, sırtkan, sinsisi, şaşkın, korkak...

panik halinde gözleri faltaşı gibi açık...

ve onları banyoya her girişimde yukardaki pencereden düşen güneşiğine göre günün belirli saatlerinde yeniden yeniye bulmaya çalışıyorum. oturduğum yerden tabii...

bazen sakallı, uzun suratlı, köfte burunlu, fransız aristokratını kaybediveriyorum. bazen de dolgun dudaklı ve gözbebekleri olmayan mahzun bakışlı yunan mitoloji kahramanını...

"herhalde" diyorum kendi kendime "ışığın bana oynadığı bir oyun." fakat kurnaz yahudinin ısrarlı bakışlarını ve onun yarım profil simasını hiçbir zaman kaybetmiyorum nedense. oturur oturmaz şıp diye buluşuyor gözlerimiz.

bir süre sonra bunun bir tür delilik alameti olduğunu ya da daha terbiyeli bir deyimle ciddi psikolojik bir bozukluğun işaretleri olabileceğini düşünmeye başladım. sabah kalkıyorsun. en önemli işlerinden (ya da en sıkıntılı...) birini yapmak için tuvaletin üstüne oturuyorsun. ve bir sürü hayalet sanki kırk yıllık dostunmuş gibi, bir görünüp bir kaybolarak sana eşlik ediyorlar karoların üzerlerinde...

"iyisi mi" dedim kimseye sormaya cesaret edemeden "bunu bir araştırayım."

kitaplar, ansiklopediler falan derken bir sürü anlaşılmasız deyimlerin yanısıra, roschach, murray, wartegg testleri, pareidolia, simularca apophenia ve buna benzer de bir sürü açıklamaların arasında kayboldum gittim.

vazgeçtim araştırmaktan.
neden olduğunu bilmeden ve niçin yaptığımı bilmeden,
artık cidden bir tür delilik olduğuna karar verdiğim
hayaletlerimi seyretmeye devam ettim.

fakat bu arada, yukardaki deyim ve sözlük karşılıklarına
aldırmadan kendime göre hem de çok tutarlı ve haklı bir
açıklama buldum.

"bunlar" dedim kendi kendime "ruhlarını teslim ettikten
sonra dünya üzerinde olması gereken (öbür dünya bana
pek afaki geliyor...) bir takım kompartımanlara, belli bir
takım yetkililer tarafından, cezalarını çekmek üzere
yollanan ölümlülerdir".

benim hayaletlerim, cezalarını burada benim banyomun
karolarında, belki gençliklerinin belki de olgunluk
dönemlerinin görünümleri ile, taşlaşmış,
ebediyen ve kıpırtısız, bir tek yöne bakmaya,
konuşmamaya, ama görmeye ve duymaya mahkum
edilmiş günahkarlardır... ölümlülerdir...

aslına bakılırsa birileri tarafından `dante'vari ve neredeyse
hınzırca hazırlanmış bir ceza...

orada öyle karo taşlarının içersinde, sanki yılan kafalı üç
gorgon'dan birinin suratına bakmış ve birden taşlaşmış
gibi bir milim bile bir yere kıpırdayamadan herşeyi
görecek ve duyacaksın ve fakat konuşamayacaksın.
evler yıkılıncaya ya da bir sonraki tadilata kadar...

aslında hergün onların bazen yalvaran, bazen haykıran,
bazen ölüm korkusu ile açılmış testekerlek gözlerini ve
kısılmış dudaklarını, uzamış deforme olmuş suratlarını
gördükçe bu lanetin, bizim bildiğimiz ve tanıdığımız tek
bir tanrıdan çok ölümlülerle eğlenmeyi günlük
alışkanlıkları haline getiren grek ilahlarının bulduğu
hınzırca bir ceza olduğunu düşünmeye başladım.
sankide bizim banyomuz hades'in bir şubesiymiş gibi!..

ama yine de dolma burunlu kurnaz yahudinin ve ancak tek gözünü seçebildiğim sakallı, uzun suratlı, köfte burunlu, fransız aristokratının bu grek tanrılarının ne gibi bir alışverişleri olabileceğini bir türlü kestiremedim. belki de hayalgücüm bana oyun oynuyor, belki de olimp'in tanrıları yeni zamanlara da el atmış olabilirler... kimbilir...

ve bir taraftan da böyle zıpır tanrıların değil de, semavatın tek ve yüce tanrısının kulu olduğum için ona içimden şükürler sundum.

ne olursa olsun, hayattan sonraki geçilen gri tünel hikayeleri ve sonu belirsiz yolculukların nihayetinde kullarını, eğlenmek için taşlara topraklara (burada karolara demek daha doğru olur tabii..) mahkum edip halkeden bir takım eyence düşkünü ilahların bendesi olmaktansa, yine de herşeyi hakkaniyet ile halledeceğini onca kitapla yemin billah bildiren ve az çok ta sözüne de güvenilir bir tanrının kulu olmak daha çok işime geldi... nedense...

duvarda tam karşımdaki karoda, saat dokuzla on arası, günün bu saatinde müsait olan güneşin ışıklarında, daha da bir belirgenleşen kaba sakal herkül, güneş yavaş yavaş duvarın üstünden çekilmeye başladığında faltaşı gibi açık duran gözleri, sanki düşüncelerimi okumuş gibi biraz daha kısıldılar...

yıkanıp temizlendikten ve musluk suyu adeta sadece el ve beden kirini değil de hayalimin safralarını da arındırırımış gibi, banyodan çıktıktan sonra hayaletlerimi taş karoların üzerinde bırakıyorum.
yeter...

.....
.....

artık banyoya kalkamıyorum. daha doğrusu yataktan kalkamıyorum. önce belim burkuldu. (bilmem ki deyim tıbben doğru mu?) sonra üşütmüşüm. yanımdaki komodinin üzerinde oniki tane kutu sayıyorum. rengarenk. maviyeşil'den saat başı bir tane. sarı'dan günde üç... beyaz dikdörtgen: iğneci işi... sabah akşam... sevil her saat yanımda. elimi tutuyor. "gececek" diyor... ben de biliyorum geçeceğini... bana bakarken hep gülümsüyor. fakat arkasını döndüğünde yüzünün ağlamaklı bir hal aldığından eminim. bana göstermek istemiyor. ama...

anlıyorum....

seziyorum daha doğrusu.

belim çok ağrıyor ve korkunç derecede öksürüyorum. ve belime bıçaklar saplanmasın diye mümkün olduğu kadar öksürmemeye çalışıyorum..

çok yorulduğumu hissediyorum. ve uyumak istiyorum. bu menhus öksürük ve bel ağrısı bırakırsa tabii.

ve gölgeleri olmayan, karanlık, soğuk, buz gibi bir uykuya düştüğümü hatırlıyorum..

.....
.....

sevil'in gözleri kıpkırmızı. yüzü çökmüş. bugün saçlarını bile taramamış. halbuki ne olursa olsun kalkar kalkmaz kendi deymi ile iki tarak vurur, saçlarına bir çeki düzen verirdi.

sevgilim... iyileşeceğimden eminim. bir iki güne kalmaz ayağa kalkarım. hatta...

hatta belimde ağrı falan da hissetmiyorum artık.

bak...

hay allah.. öksürüğüm de geçmiş...

tuhaf şey..

ağrının ve öksürüğün geçmesi değil de...

ağzımı açıp bunları bir türlü sevil'e söyleyemiyorum. o da benim farkımda değil gibi sanki.
oturduğu yerden bana tepeden bakıyor...

beni görmüyor.
sanırım günün bu saatinde ışık müsait değil.
8.10.2002

menora

hatırladığım kadarıyla bundan dört sene önceydi. bizim tatil köyünün lokanta kısmını ankara'dan gelen haşim isminde birisi şükriye'den devralmıştı. zaten şükriye de kaç senedenberi çalışmaktan, kargaşadan, insanlarla uğraşıp didişmekten yorgun düşmüş, her fırsatta, ah birilerini bulsam da burasını devretsem diye söylenir olmuştı.

demek ki sonunda birileri duymuş ve taa ankaralardan kalkıp buralara kadar gelmişti.

işin resmi kısmının nasıl olduğu nasıl bitirildiği, kaç paraların kimlere verildiğini kimseler bilemedi. bu kimselere de söylenmedi. hoş, olay eninde sonunda haşim, şükriye ve kooperatif ileri gelenleri dışında kimseleri zaten alakadar etmezdi.

bir sürü birbirini tutmayan meblağ, anlaşma, özel kira bedeli dedikoduları ağızdan ağıza dolaşıyordu ama, bu yalnızca bir dolaşmaydı.

haşim genç görünümlü, saçları alabros kesilmiş, çerçevesiz oldukça miyop gözlükleri, biraz da öne doğru eğilerek, daha doğrusu insanlara doğru eğilerek, yüzü gülümseyen ve alçak sesle ve koyu bir ankara şivesinle konuşan biriydi.

lokantayı devraldıktan bir sene sonrasına kadar etrafi kolaçan edip, tabak bardakları yenilemekten başka hiçbir yenilik yapmadı.

adanalı bir ahçısı, muğlalı ateş gibi bir yardımcı ve bir iki garsonu ile o seneyi oldukça iyi idare etti.

yaşları itibarı ile öyle olur olmaz her değişikliğe hemen alışamayan tatil köyü halkı, önceleri yalnızca çay kahve için masaları işgal ederken, sonraları tabldot ve yemeklerin ucuz ve lezzetli olmalarının hakkını verip giderek daha fazla masaları doldurmaya başladılar.

aralarında daima bir iki huysuz ihtiyar kaknem cadaloz her bir şeye itiraz eder oldular ama yine de haşım, yüzünden eksilmeyen o gülümsemesi ile onları dahi memnun eder oldu.

ikinci senenin başında aşağıdaki kafeterya kısmını yıkıp yeniden yaparken bir taraftan da yukardaki aşağı yukarı ikiyüze iki metrekarelik lokanta kısmının açık terasını kapattı, yerleri döşedi, yeni masalar ve sandalyeler aldı bir araba da para harcayarak lokantayı hem yeniledi, hem büyüttü hem de oturulup şöyle denize nazır huzur içersinde raki içilebilecek bir mekan haline soktu. yeni bir ahçı tuttu. kısa fasılalarla eskilerin ayrılıp yenilerin gelmelerine rağmen personel sayısı hep beş altı kişinin üstünde oldu.

bu personel gidip gelmelerden de haşım'ın o her daim gülen yüzünün altında çelik gibi bir disiplin anlayışına sahip olduğunu geç te olsa farkettilik.

bu bundan bir sene önceydi.

bu sene tatil köyüne geldiğimizde lokanta halen duruyordu.

duruyordu durmasına ama haşım'de bir hal vardı. ara sıra suya sabuna dokunmamaya gayret ederek soruyordum ordan burdan, lakin herif o kadar ketum ki...

mayıstan haziran sonlarına kadar her zamanki tatilciler yine geldiler. birer ikişer. ancak bu sene geçen seneye göre sanki biraz daha azalmışlar gibi geldi bana.

-abi bunlar zaten yaşlı takımı, diyordu haşım, ya takatları yok tatile gelmeye ya da, daha önemlisi paraları yok. bu kriz var ya bu kriz...

onun bu yakınmalarından bir şeylerin ters gittiğini anlar gibi olmuştum ama yine de bu kadar emek ve paradan sonra ani bir karar verebileceğine hiç ihtimal vermemiştim.

evden çıkıp aşağıya denize doğru inerken harun merdiven altındaki ofisinin kapısından kafasını uzatıp:

-abi gelsene, dedi. sana bi çay ismarlıyım.

-biliyorsun ben çay içmem..

-o zaman kahve... nasıl olsun? ismeeeeet baksana...

ofise girdiğimde zaten her zamandan oldukça dağınık olan etraf bir başka dağınık gibiydi. ya da bir başka toplanmış... her yerlede kutular koliler, üstüste yığılmış evraklar, binbir türlü alet edevat...

-hayrola haşım, dedim

-abi otur, dedi otur.

karşılıklı oturduk. onu hiç bu kadar mahzun ve çaresiz görmemiştim.

lokantayı devraldığına çok ümitliydi. zaten ankaradaki yapsatçılığı yeğenlerine bırakıp sırf bunun için buraya yerleşmişti.

yani hem insanlara hizmet vermek ve hem de karısı ve çocuklarıyla tam bir tatil köyü hayatı yaşamak...

bütün bunların gerçekleşmesi için de benim ölçülerime göre hayli büyük bir masrafın altına girmişti. fakat öyle anlaşılıyordu ki umduğunu bulamamıştı. hatta dediğine göre yarısına bile razıydı ama, onu dahi tutturamamıştı.

-ee, peki ne düşünüyorsun şimdi, dedim.

-abi ankara'ya geri döneceğim. nasıl olsa orada iş hazır. buradaki eşyaları da topluyorum. bakarsın belki orada münasip bir yerde yine bir lokanta falan açarım. burası benim belimi büktü abi.

konuşmamız bir hayli uzadı. her şeyi gülümseyerek anlatıyordu. fakat altındaki kırılmaz irade ve kararlılığı görmemek mümkün değildi..

bu arada yanımda ve etrafta duran kutuların içersindeki ıvır zıvırlara baktığımı farkedince gülümsedi.

-bizim yapmadığımız iş kalmadı ki be abi. ben eskiden eşantyonculuk bile yaptım. hani firmalar yılbaşlarında verilme üzere hediyeler falan dağıtırlar ya. o iş işte. kutulara bir göz attım ne ararsan var. rozetlerden, dolmakalemlere, parfüm kutularından, yapma çiçeklere, biblolar, büro levazımatı, defterler, daha şimdi aklımda tutamadığım binbir çeşit ufak tefek.

-bunları da atıyorum artık, dedi. haa bir bak istersen beğendiğin bir şey varsa al. nasıl olsa hepsini atacağım. sehpanın üstündeki bana en yakın olanı şöyle bir karıştırdım. elime önce bir dolmakalem kutusu ilişti. kapağını açtım, hafif, sedef benzeri belli ki ucuz bir şey. dolmakalemleri severim. ucuz mucuz.

-şunu alabilir miyim?

-abi bütün kutuları al istersen, sorma allaniseversen. kutunun dibinde el kadar siyah bir alet dikkatimi çekti.

-haşım bu ne?

-abi o bir çeşit ayarlanabilir mutfak saati... takıyorsun duvardaki prize, bak, bu taraftaki fiş girişine de istediğin aleti takıyorsun. şu ön taraftaki saati de ayarladın mı, saatin kenarındaki çentiklerle elektrikli aletini istediğin saatte açıp istediğin saatte kapatıyorsun.

hoşuma gitti. onu da dolmakalemin yanına koydum. ve inanır mısınız bunlar ve bir iki ufak tefek dahil bütün edindiğim ganimete rağmen haşım'ın yanından oldukça üzgün ayrıldım.

insan üç dört senede nasıl da dost olabiliyormuş. hem de iki üç aylık bir tatil süresinde...

istanbul'a döndükten sonra bavulları açıp yerleştirmek, kirlileri yıkayıp asmak, etrafı toparlamak bir iki gün sürdü. bu arada edindiğim ganimetler de o süre zarfında masamın üstünde kendilerine gereken yakınlığı göstermemi bekleyip durdular.

dolmakalemin ucu oldukça ince çıktı. kağıdı tirmalar gibi yazıyordu. fazla müşkülpesentlik göstermeden onu da diğerlerinin yanına koydum. koleksyonumu zengileştirir dedim hiç olmasa.

haşım'ın mutfak saati dediği aletin önce saatini ayarladım. çünkü üstünde birden yirmidörde kadar sayılar var. o sırada saat kaçsa beyaz ayar çizgisine o sayıyı getirip hemen prize takıyorsun.

öyle yaptım.

iki saat sonra baktım, bizim saat gayette muntazam çalışıyor. demek ki bir başka elektrikli alet taksam, mesela radyo, mesela televizyon, istediğim saatte açacak ve istediğim saatte de kapatacak.

hemen bir masa lambası ile denemeye giriştim. ayarlarını yaptım ve bir saat içinde lambanın yanmasını beklemeye koyuldum.

fakat bu beklemek o kadar sıkıcı bir şey ki unutmuşum. daha sonra geldiğimde lambayı yanar halde görünce bayağı sevindim.

alet çalışıyor....

artık, elimde ayarlı saat, odalar içinde dönüp dolaşarak işe yarayacak nereye koyabilirim diye bir lamba, bir alet, herhangi birşey aramaya koyuldum.

bu konuda oldukça tutucuyumdur. aklıma, önemsiz ve hatta gereksiz dahi olsa bir şeyi koymuşsam onu yapmadan asla vazgeçmem.

bir nevi delilik ya da obsesyon. (cod)

nihayet büyük odada sehpa'nın birisinin üstünde duran, bir arkadaşın bir yerlerden getirip hediye ettiği menora'yı gördüm.

ince zarif, alt tarafı çınar yaprağı desenlerle süslü bir kaide üzerinde duran yedi kollu bir şamdan.

elektrikli olduğu için hemen saatimi bir saat sonrasına ayarladım, prize taktım ve şamdanın da fişini alete takarak bir saat sonra yanacağından emin olarak kendi odama yolladım.

unutmuşum..

büyük odaya döndüğümde menoraya baktım. ışık falan yok. halbuki yanmış olması lazımdı. aleti kontrol ettim, saate baktım, şamdanın fişini kontrol ettim.. herşey tamam. fakat menora yanmadı.

kendi odama dönüp malum mutfak otomatiğınle tekrardan kendi masa lambamla bir deneme daha yaptım. alet gayet güzel çalışıyordu. istenilen saatte lambayı yakıyor ve söndürüyordu. tekrar menora ile denedim.

sonuç yok.

artık fazla üstünde durmadan ve menorayı da prizden çıkartmadan olduğu gibi bıraktım, prize takılı saati de, saate takılı menorayı da....

cuma akşamı çocuklar bize akşam yemeğine gelecekleri için daha önceden hava daha kararmadan karı koca sofrayı hazırladık.

oturduk gelmelerini bekliyoruz.

onların gelmeleri de bir alem. çocuklar, gelinler, torunlar hepsi birden evin içine birden dolunca, alışık olduğumuz halde yine de ne olduğumuzu şaşırdık.

selamlaşma faslı daha bitmeden irem: -dede bu lamba neden yanıyor, diye odanın öteki ucundan seslendi.

birden bir tuhaf olduğumu hissettim...

o güne kadar yanmayan menora cuma akşamı, o saatte kendi kendine birden bire yanmıştı. farkında bile değildim. hemen ayarlı saati çıkardım, fişleri kontrol ettim, yeniden prize taktım.. evet yanıyordu. birden.. kendiliğinden..

hikayeyi aslında fazla uzatmakta bir anlam yok.

menora cumartesi akşamına kadar hiç sönmeden yandı. ve sonra saate, ayara aldırmadan gökyüzünde ilk yıldızlar parıldamaya başladığında kendi kendine söndü.

24 kasım 2009

yerin altındakiler ⁵

önce bir kuşbakışı...

2186 senesinin sonbaharına doğru, yerküre yukarlardan bakıldığında...

asya kıtasında nüfus ve toprak olarak en büyük olan iki güç birleşmiş. bu iki büyük gücün yanına bir zamanlar savaşlarla ve terörle, işgallerle, inanç katliamlarıyla hırpalanmış ufak bir müslüman ülkeyle kıtanın en doğusunda kalan; her bir şeyi küçülterek teknoloji alanında dünyanın daima bir iki adım önünde yer alan ufak ada gurubu da dahil olmuştu.

kendisine *asya demokratik halklar birliği* diyen bu mega devletler birliğine, teknoloji sihirbazları küçük adalar gurubunun eskilerden kalma bir kuyruk acısı için katıldığı söylenir. diğer küçük müslüman ülke ise elinde bulundurduğu birkaç ölümcül silahın yüzüsuyu hürmetine... biraz da sığıntı olarak...

diğer taraftan, bir zamanlar amerika kıtasının kuzeyinde, kendisine *birleşik devletler* diyen ve birçok eyaletin yer aldığı geniş topraklarda ise, ancak eski sınırlarını korumaya gayret eden ve şimdilerde *kuzey amerika kıtası konfederasyonu* olarak anılan bir devlet... ne orta ne de güney amerika ülkelerine ne de kuzeyindeki soğuk ülke ile artık hiç bir teması, alışverişi ne de çıkar hırlaşmaları söz konusu olmayan... kendi kıtasında, kendi sınırları içersinde ve dünyanın geri kalanına halen eskilerden kalma üstün hakimiyetini kabul ettirmek isteyen; yalnız, dünyadan tecrit edilmiş yapayanlız bir ada... yerkürenin bir diğer tarafında eski, yıpranmış, hatta denebilir ki köhnemiş avrupa kıtası üzerinde en sonunda

⁵ k.h.scheer'in "die grossen in der tiefe" adlı kurgubilim romanından esinlenerek yazdım.

parçalara ayrılan onlarca küçük, bağımsız devletçikler, prensliker, krallıklar, cumhuriyetçikler, kendilerine miras kalan büyük bir kültür ve sanat varlığını beraberce paylaşmanın dışında hiç bir ortak yanları kalmamış, en çok ta iki büyük gücün arasında kalmanın korkusu içersinde; savunma konusunda, ortak bir siyaset konusunda, para konusunda özetle hiç bir konuda bir türlü anlaşamayan insancıkların yaşadıkları bir toprak parçası olarak var olmaya gayret ediyorlardı... afrika'nın kuzey batısındaki iki küçük devlet, yüzlerce sene bir deniz geçidinin hemen kuzeyindeki komuşularıyla çok yakın ve hatta oraları da bir zamanlar işgal etmiş olmaları nedeniyle, ve o yarımadalarda kurmuş oldukları medeniyetlerinin miraslarını eski ve karmaşık gelenekleri ile cilalılarak daha da ileri götürmüşler ve bu yaşam biçimine; insan gibi yaşamak için, tüm inançlarını bir kenara koymuşlardı..

yerkürede artık fosil yakıtların bir tek damlası bile kalmadı. bu iki küçük batı afrika devletinin hemen yanından başlayarak bütün kuzey afrika şeridini işgal eden müslüman devletlerle, taa arap yarım adasının tamamı ve ortadoğu, ellerindeki ve avuçlarındakini kurşuna kadar bir mirasyedi gibi tüketip sefaletin kucağına itildiler. bundan binbeşyüz, binaltıyüz sene önceki gibi, artık neredeyse tamamen yıkılmak üzere olan o şaşalı abidemi binaların gölgesinde yeniden ilkel çadırlarına dönmüş sefil ve sefih ve acınacak bir hayat yaşamaktalar. neredeyse birbuçuk milenyum önce onlara doğru sözü getiren adamı, damarlarında akan, vahşi, uyumsuz, hain, döneke, pis kan yüzünden ya anlamamışlar ya da inkar etmişler ya da tabiatları gereği bir türlü doğru yola alışamamışlar...

afrika kıtasının geri kalanındaki insanların büyük bir kısmı tek dişli medeniyet canavarını hiçbir zaman çok ciddiye

almadıklarından ve fazlaca da misafir etmedikleri için, kolayca en eski adet ve ilkel yaşam tarzlarına geri döndüler. ve rahat ettiler.

şunu da ilave etmek gerekir ki hint okyanusuna bir mızrak ucu gibi uzanan asya'nın güneyindeki devasa yarımada, elindeki nükleer güce rağmen asya birliğine girmeyi kesinlikle reddetti. onlar kadim medeniyetleri ve bilgelikleri ve adanın bütün fakirliğine rağmen başları dik ve taraf olmadılar...

pasifikte kendi halinde halen avrupa geleneklerine göre yaşamaya devam eden bir büyük ada-kıtanın dışında yerkürenin yukardan bakıldığında durumu işte böyle görünüyordu.

güçler

dünyanın birçok yerinde yaşama ve üreme savaşı eski alışkanlıklara ve yeni şartlara göre zor da olsa devam ederken, asyadaki büyük güçle amerika kıtasındaki yeni konfederasyon otuz küsur seneden beri devamlı tırmanan bir gerginlik içersindeydiler. gerginliği tırmandıran bu hırslar, şaşılası erk kaygıları, aptalca bencillikler ve dolayısıyla tehditlerle ne kendilerine ne de dünyanın geri kalan ülkelerine huzur ve rahat vermiyordu. belki de petrolü bir zamanlar bütün bu davranışların bir nedeni olarak düşünmek mümkündü. ancak o da kalmadığına göre...

denebilir ki bilimin safça, belki de güdümlü olarak ürettiği bütün bilgiyi onun elinden kapan teknoloji canavarı, bunu halen ayakta durup varlık nedenlerini korumaya çalışan kirli güçlerin eline vermesi, devletler arasındaki güç çatışmasından çok belli kişilerin çıkarları söz konusuydü belki de...

her iki birliğin, ya da birine konfederasyon mu demek lazım; cephaneleri göz korkutucu bir şekilde artmıştı. resmi olmayan ama bir şekilde teyidedilen rakamlara göre asya demokratlarının elinde 3142 adet konfederasyonun silolarında ise 4216 adet nükleer başlıklı uzun menzil füzeleri, birilerinin her an için düğmeye basmasını bekliyordu. tabii bu ne birine ne de diğerine yaramıyacağı gibi sonunda yerkürenin artık güneşin çevresindeki diğer gezegen yoldaşlarından ayrılıp belki de tuzla buz olup evrene dağılması ve insan denilen süpergoist bir yaşam biçiminin de, tanrılarının bütün inatlarına rağmen yok olmasına neden olacaktı...

siğınmak

konfedersayon diken üstündeydi sanki. bu tabii asyalılar içinde geçerliydi. ancak konfederasyon her an beklenen ve olabilecek bir nükleer savaşın felaketlerinden ve yıkımından korunmak ve hiç olmazsa bir kısım insanın sağ kalabilmesi için ülkenin beş ayrı yerinde yeraltında herbiri 160 kilometre kare olan dört katlı devasa sığınak inşa ettirmişti. bunlar beşyüzbin kişiyi rahatlıkla barındırabilecek, biraz dar gibi gözükse de, konforlu bile sayılabilecek, kendi yiyeceğini kendisi üretebilen ve enerjisini devasa atom jeneratörlerinden sağlayan tesislerdi. bu yeraltı sığınaklarını kullanacak olanlar elbetteki öncelikleri olan çok önemli şahsiyetlerdi. politikacılar vardı, din adamları ve zenginler, yüksek rütbeli subaylar... bunlar belki de birkaç yüzyıl sürebilecek bir yerüstü zehirlenmesinden kaçıp ve belki de yine azraile inat birkaç yüzyıl yaşayarak yeniden dünya yüzüne dönmeyi ve orada hakimiyetlerini kaldıkları yerden devam ettirmeyi düşünen garip insanlardı... ancak geri kalan ve buraya kafalarını sokmaya bir şekilde hak kazanmış olanlar da, ellerindeki plastik şifreli bir geçiş kartına gözleri gibi bakıyorlardı. kendilerine verilen talimata göre;

ki bu sık sık yapılan talimlerle de pekiştiriliyordu, sirenler çaldığı andan en geç yirmi dakika içerisinde kendilerine ayrılan sığınakta bulunmak zorundaydılar. yerler numaralıydı. ve herkesin bir görevi vardı. ta ki yüz bilmem kaç sene sonra radyoaktif kalıntılar tamamen temizlenip yerküre yeniden yaşanabilir bir hale gelinceye kadar. tabii eğer bu zaman zarfında bir yerküre kalırsa...

muz savaşları

2186 senesinin ekim ayının onbirinci günü, eskiden dakota diye anılan eyaletin kırsal bölümünün, tahminen ikiyüz metre altında norforc füze üssünde nöbet değişimi vardı. yerin ikiyüz metre altında ve neredeyse bir kilometre kare alana yayılmış bulunan bu yeraltı üssü 1453 adet, herbiri dört atom başlığı taşıyan füzelerin yanında çift başlı nitro-karbür roketleri ile konfederasyonun en büyük silah gücüne sahipti. nöbet değişimleri çok sıkıydı... nöbeti devralacak bir tuğgeneral ya da korgeneralin ilk önce neredeyse iki saat süren psikolojik denetimden geçmesi gerekiyordu. olayların tümünü tarafsız izleyebilmek, karar verebilmek ve gerekirse düğmeye basabilmek ya da basmamak, büyük bir sorumluluğun yanında, duygusallıktan tamamen arınmış olmayı ve çelik gibi bir iradeyi gerektiriyordu. psikolog albay bir kadındı. kendilerinden rütbece küçük olmasına rağmen generaller denetimlerin, testlerin, sorgu ve suallerin bu kadın tarafından yapılmasına artık alışmışlardı. ayın onbirinde, bir hafta sürecek olan nöbeti devralan tuğgeneral denetimi başarıyla geçtikten sonra görev yerine indi. kendisini bekleyen bir binbaşının boynunda asılı duran garip bir anahtarın bir benzeri de kendi boynunda asılı idi. bunlar cehennemın anahtarları diye anılıyordu. ve füze sistemini ateşlemek için birbirinden dört metre mesafede olan iki anahtar deliğine aynı anda sokulup çevrilmeleri gerekiyordu. odanın, ki

buna daha çok ufak bir futbol sahası demek daha doğru olur, dar olan duvarında neredeyse altı metreye yakın dijital bir radar ekranda, batıdan gelebilecek, ya da batıda oluşabilecek, ya da başlayabilecek her türlü kırıdamayı anında görmek mümkündü. şu anda ekranda yatay birkaç çizgi ve biraz cızırtıdan başka bir şey görmek ve duymak imkansızdı. sahanın geri kalanı yüzlerce teknik alet, bilgisayar vesaireyi kullanan subaylarla doluydu. hafif bir mırıltı duyuluyordu.

akşam saat ona doğru general kantinde yemek yemek için bir üst kata çıktı. menü: dana bonfile, salata ve ananas ve muzdan oluşan meyvalardan ibaretti. subayların büyük bir kısmı yemeklerini tepsilerle kendileri alırken, generalin masasına özel olarak bir asker tarafından getirildi yemeği. saat onikiye doğru yemek bitmiş, sigara ve kahveler de içilmişti. general rütbesine göre genç sayılabilecek atletik yapılı sarışın bir adamdı. birkaç subay aşağıya inecek olan asansörün açık kapısı önünde hürmeten ona yol verdikeri halde, o gülümseyerek merdivenlere doğru yöneldi. tabiatı gereği.

bundan sonra olanlar felaketin başlangıcı ya da....

general daha ikinci basamağa adımını atmadan görgüsüz birinin dikkatsizce yere attığı muz kabuğuna bastı. önce kenarlara, duvara, trabzanlara tutunamak istedi. fakat komik bir şekilde ters dönerek sonra sırtüstü, sağ bacağı vücudunun altında kalarak tepe taklak merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. hemen, ama hemen revire kaldırıldığında sağ bacak ve sağ kolunda komplike tabir edilen kırıklar tespit edildi. başını da vurduğu için bir iç kanamanın olup olmadığı doktorlar tarafından hemen o anda söylenemedi. vakit kaybetmeden doğu yakasındaki ana merkezle görüntülü temasa geçildi. durum anlatıldı. ve oradan alınan kesin talimat doğrultusunda çizelgeye

göre bir hafta sonra nöbet tutacak olan korgeneralin hemen sistemin başına geçmesi emredildi.

bundan sonra olanlar felaketin başlangıcı ya da muz savaşları olarak anıldı...

sonun başlangıcı

komutayı devralması gereken korgeneral altmışbeş yaşını tamamlamış, kır saçlı, hafif göbekli, evli ve dört çocuklu bir aile babasıydı. her konuda gereğinden fazla ince eleyip sık dokuyan, biraz vesveseli, biraz agresif, biraz da sinirli sayılabilecek bir mizaca sahipti. o akşam da dört gün önce tamire yolladıkları ev robotu yüzünden karısı ile biraz münakaşa etmişti. çağrı, bodrum katındaki alarm sisteminde vızıldamaya başladığında daha ikinci birasını içiyordu. karısının yüzüne baktı, kalktı ve teleşle aşağıya indi. ekranda hemen merkeze gelmesi emrediliyordu. ayrıntılar kendisi geldiğinde bildirilecekti. giyinmesi ve hoover'ı çalıştırıp yola koyulması on dakikasını aldı. merkez üssüne geldiğinde psikolog albay çaresizlikle generale baktı. aralarında geçen konuşma zamanın dar, çok dar olması yüzünden sade bir "hazır mısın" sorusuyla başladı... ve bitti... birinci katta kendisine anahtar, gözbebeği kontrolü karşılığında teslim edildi. alt kata salona indiğinde pek duyulmayan fakat hissedilen hummalı bir çalışma vardı... her zamanki gibi. binbaşıyla halhatır sorduktan sonra kaza hakkında bilgi verdi binbaşı kendisine. general muz kabuğu hakkında soruşturma açılıp açılmadığını, olayda bir sabotaj ihtimali olup olmadığını sorduğunda, binbaşı omuzlarını kaldırdı. ve konuşma bitti. saat üçü biraz geçe general salonun yanındaki özel odasında istirahat etmeye gitti. yatağa elbiselerle uzanıp haber ekranını açtı. odada ayrıca dışarı ile temasta beş ekran daha vardı. biraz sonra biralara verdiği rahatlıkla gözleri kapandı.

kapısı sert sert yumruklanmışında saat sabahın dördüydü. düşer gibi yataktan atladı ve kapıyı açtı. bir albay dijital radar ekranında tanımlanamayan bir nesnenin görüldüğünü diğer bütün öteki yeraltı füze üslerine de haber verildiğini söyledi. iki üç adım sonra neredeyse ekranın karşısındaydılar. salonun, ya da futbol sahasının neredeyse yarısı ayakta idi. general arkaya yöneldi ve ikinci sırada ekran başındaki subaylara sordu bunun ne olabileceğini. subaylar kesin bir şey söylemiyorlardı. yalnız görülen nesne pasifik okyanusunun asya kıyılarının kamçatka yarımadasından hızla doğuya doğru yol alıyordu.

düğme

albayın ve oradaki birçok subayın itirazlarına rağmen general ellerindeki bütün füzelerin, tamamının hemen ve acilen devreye girmesi için kesin emir verdi... anahtarlar yerlerine sokuldu... ve çevrildi.. ve 1453 füze batıya doğru ateşlendi. bu kısa zaman içerisinde sığınaklara doğru panik içerisinde bir koşuşturmaca başladı. ⁶ tabii, kendi sistemlerinde konfederasyondan gelen füzeleri gören asyalılar aynı anda düğmeye basmakta gecikmediler...

(radar ekranında görünen nesnenin çok daha sonraları asya birliği tarafından fırlatılan bir casus uydusu olduğu anlaşıldı.)

son

sığınakların kapıları kapandıktan yedi dakika sonra yukarda toprak ve bütün dünya adeta titremeye başladı.

⁶ halbuki 1983'te stanislaw petrow daha soğukkanlı davranarak bütün dünyayı bir felaketten kurtarmıştı.. bkz: ayrıklar-isimsiz bir kahraman

insanların kafaları üstündeki beton ve bilhassa bir tür metal alaşımı ile güçlendirilmiş tavanlar elbetteki dayanacaklardı. fakat o anda, bütün yüksek görevliler, bu iş için yıllarca eğitilmiş olanlar, zenginler ve fakirler aynı korku ve aynı paniği yaşadılar. düşen füzelerin, patlayan bombaların sesleri onlara kadar gelmiyordu. ancak başlarının birkaç yüz metre üzerinde nasıl bir cehennemin dünyayı esip kavurduğunu, yakıp yıktığını, ellerinle yaptıklarının nasıl bir iki dakikada tarumar olup toz duman ve alev içersinde kaldığını bir kısım görevliler ekranlarda gördüler diğerleri ise ancak hayal edebildiler... füzelerin tamamının düşmesi ve sessizliğin avdet etmesi yarım saatten fazla sürmedi. sarsıntı durdu ve insanlar sakinlediler.

içerde

siğnağın çok konforlu olduğu söylenemezdi tabii. ancak her aileye ya da kişiye ufak ta olsa özel bir mekan ayrılmıştı. belki kimileri için biraz daha büyük ve rahat... sebze yetiştirme alanlarında çalışan ekipler üç vardiya halinde görev yapıyorlardı. bunun dışında et olmadığı için protein ihtiyacı bir şekilde bu üretilenlerden elde ediliyordu. siğnağın devasa alanını aydınlatmak, temiz su elde etmek, solunan havayı temizlemek, atıkların geri dönüşümünü eksiksiz sağlamak için gerekli olan enerjiyi temin eden en alt katların birinde TES 7 nolu bir bölümde çok büyük bir atom reaktörü/jeneratörü gece gündüz çalışmaktaydı. bu devasa bembeyaz kubbe gibi her tarafı kapalı atom biriminin özelliği; en ufak ayrıntısına varıncaya kadar mükemmel şekilde izole edilmiş olmasıydı... ve siğnaktaki insanlara önlerindeki en az ikiyüz sene için hiç kimsenin elini dahi sürmeden, adeta bir perpetuum mobile gibi çalışacak şekilde hizmet vermek için üretilmiş olmasıydı. buna rağmen siğnağı ve reaktörü/jeneratörü üreten insanlar, siğnakta ufak ta olsa

bir çok gerekli aletin titizce hazırlanmış olan teknik el kılavuzları gibi, reaktörün de önsöz, fihrist, açıklamalar, diyagramlar, hesaplamalar, acil durumlarda müdahale edilecek konularla ilgili kalın üç el kitabı hazırlamışlardı. jeneratörün bakımı üç genç mühendise aitti. çalışma alanlarına giderken, lüzum olmasa dahi üstlerine giydikleri beyaz koruma elbiseleri ve kaskları onları diğer sığınak halkından bir şekilde ayırıyor, belki de biraz korkuyla karışık ayrıcalıklı hürmet görmelerine neden oluyordu.

bu üç mühendisin aslında yaptıkları çok fazla bir şey yoktu. hatta denebilir ki kahve içmek ve günboyu gevezelik etmekten başka... camlı çelik dolapta kilitli duran üç adet el kitabına bir tek gün dahi ihtiyaçları olmamıştı. çünkü jeneratör ona göre tasarlanmıştı.

178 yıl sonra

sıgnakta artık dördüncü nesil yetişmek ve bazı görevleri devralmak üzereydiler. dışarda radyasyonun halen az da olsa tehlikeli boyutlarda olduğu söyleniyordu. kaldı ki büyük bir çoğunluk dışarı çıkıp ne bulacaklarını, nasıl yaşayacaklarını, hangi tehlikelerin kendilerini beklediğini sık sık tartışıp, bir şekilde de bu konforlu ortamı terk etmek istemiyorlardı. maceracıların, meraklıların ve belki de biraz ileri düşünenlerin dışında hepsinin rahatı yerindeydi. sırası geldikçe gerek su tanklarında, gerek arıtmada ya da sebze bahçelerinde, gerekse jeneratör bakımında şimdiki kadar belki de birçok sefer görev değişikliği olmuştu. işler aksamıyordu. ancak dar bir alanda uzun süre kapalı kalan her bir topluluk gibi onların da kazandıkları ve kaybettikleri birçok değerler oldu.. birçok değerler..

dışarsı

füzeler düşmeye başladığında, cebinde giriş bileti olmayan ve her şeye rağmen hayatta kalmayı başaranları, oldukça zor hayat şartları, onları bu geçen yüz küsur sene içersinde sivrilmiş, törpülemiş, bilemiş ve medeniyetle olan bütün bağlarını kopartmıştı. bu felaket onları kaybettikleri herşeye karşın, birbirlerine daha yakın durmalarını sağlamıştı. yakınlarda olanlar, uzaklardan gelenler... hep aynı yardımseverlikle elde ne varsa paylaşarak bu yaşama direniyorlardı. rekabeti ve çıkarıcılığı, bencilliği ve hırsı unutabilmek ve kenetlenmiş olarak birarada yaşamasını öğrenmek için bir kaç bin adet füze kafi gelmişti...

yiyecek peşinde koşan iki gezgin, küçük bir tepenin yamacında sığınak kapaklarından birini kazara keşfettiler. üstü toprakla kaplı olan bu metal kapının açılması imkansız gibi görünüyordu. yaşlı olan eline oldukça kocaman bir taş alarak kapıya, ya da kapı sandıkları metal şeye vurmaya başladı. ses içerlerde bir yerlerde, boşluklarda, yankılar yaparak geri geliyordu. bir süre sonra yoruldu ve taşı attı ve ümitsizce ya da ne ümit etmemişse kendini yere bıraktı. genç olan buralarda daha fazla eğlenmenin onlara bir şey kazandırmayacağını söyleyerek yollarına devam etmeyi teklif etti. aslında hiç görmediği, biraz da esrarengiz olan bu nesneden ürkmüş gibiydi.

işte tam bu sırada yerin altından kapağın arka tarafından bir takım gürültüler, daha sonra metal takırtıları duyunca hayret ve korkuyla geri sıçradılar. kapak yavaş yavaş dışarıya doğru açıldı... üstündeki toprak ve taşları bir kenara yuvarlayarak..

ve insanlar görüldü. önce başları. tuhaf giyimli ve bembeyaz tenli, ince, narin, hatta çok zayıf. omuzlarının

üzerinde alışılmıştan, daha doğrusu dışardakilerinin görmeye alıştıkları kafalardan daha büyük kafalar ve kocaman gözler...

anlaşmaları zor olmadı.

her iki taraf ta olan biteni belki de kısa bir zaman süresinde özetlediler. onları birbirlerinden ayıran büyük bir yüzyılın yalnızca bedenlerinde belki de yakından bakılınca ruhlarında da büyük değişiklikler yaptıklarını hissetiler...

ama neticede aynı ırkın, bir soyun değişik nesilleri olduklarını anladılar, kabullendiler ve...

sığınak sakinleri iki adamın merakını anladılar ve onları içeri çağırdılar. iki adam için içerside cidden görülmeye değerdi. herşey ama herşey başkaydı. başka kelimesi bile başkaydı...

kendilerini davet edenlerden bir kadınla bir erkek onları birçok yeri gezdirdikten sonra en son olarak alt katta bir yere TES 7 nolu bölüme götürdüler. ve orada tanrılarına dua edeceklerini, isterlerse onların da katılabileceklerini söylediler.

dua edilecek mekan büyükçe bir yerdidi. ortada devasa bembeyaz kubbe gibi her tarafı kapalı bir yapı duruyordu. önünde iskemleler sıralanmıştı. kadın ve erkek onlara oturmaları için yer gösterdiler. bir süre sonra beyazlar giymiş üç genç içeri girerek yan taraftaki camlı dolabı açtılar. içinden üç kitap çıkartıp, saygıyla başlarına götürdükten sonra herhangi bir sayfayı açıp okumaya başladılar. aslında hiçbir şey anlaşılıyordu. ama dua bitip kitaplar tekrar yerine koyulduktan sonra kadın ve erkek gülümseyerek tanrılarına şükrettikleri için ne kadar rahatladıklarını söylediler, dışardan gelenlere.

karşı apartman ışığı

günün en güzel en mutlu saati hangisidir diye sorsan mutlaka gece saat onbire doğru yatağa kendimi atıp, yorganı üstüme çekip, kafamı yumuşacık çift yastığa terkettiğim andır...

derim...

derim de bu aslında en mutlu saat değildir. bu aslında en mutlu ve en güzel ilk üç dakikadır. dördüncü dakikadan sonra yavaş yavaş dizlerimdeki ağrıların farkına varır, bir uzatır bir kendime doğru çeker bir pozisyon (!) bulmaya gayret ederim...

bu arada günün bin bir türlü derdi, açmazı, sıkıntısı, endişesi, barbar atilla'nın orduları gibi kafamdaki roma'ya saldırırlar. bitap düşerim... daldığımın bile farkına varmaz yarım saat sonra da uyanır, sabaha kadar orda burda dolaşırım...

üşüyerek...

her gece bu... her gece bu...

o uyanmak ta nasıl olur..

bizim karşıda; yani elli metre ilerdeki apartmanın birinci katı mı yoksa giriş dairesi mi her neyse; ahşapla kapatılmış bir balkon... adam bir lamba monte etmiş balkonuna, kimbilir hırsız için mi, kedi köpek için mi; birileri ya da bir şey önünden geçer geçmez pat otomatik yansın için. öylecene on saniye onbeş saniye yaniyor.. sonra hoop sönüyor...

tuhaf bir ışık... keskin... projektör gibi... bu bir... ikincisi adam bilerek tam gözümün içine içine ayarlamış sanki.

her gece en derin uykumdan uyanıyorum.

birileri dürtüyor adeta.

uyanıyorum, ışık bana bakıyor... gözümün içine... içime... kapkarınlıklar içersinden ra'nın miyop gözü gibi.

sanırım kızdığım için, kızdığımı bildiği için, inadına her gece aynı oyunu oynuyor bana. sabahları nasıl kalkıyorum

geceleri o sevinçle, o sevgiyle kendimi attığım yatağımdan... varın siz tahmin edin. ve içimde hafif bir titreme var sanki, üşüttüm mü acaba...

o yorgunlukla sabah kalk, aşağı bakkaldan alışverişe git. kot pantolonumu bile giymeyi üşeniyorum. üzerime alalacele bir eşofman altı, üstüme kalınca bir hırka, para, cep telefonu ve ventolin. bu ventolin otuz senedir yanımdan ayırmadığım arkadaşım. nefes darlığı. malum ya...

bahçenin o onaltı basamağını çıkmak, sonra bir sekiz daha... dizlerimdeki son direnci de kırıyor. beton duvara oturup soluk almaya çalışıyorum.

otoparkta akşamcılarının unuttuğu üç beş arabanın arasından geçip doğru güvenlik kulubesine...

ee... burada beş dakika durup günlük geyiğimizi yapma vakti. bir yandan mehmet'in kekeme kekeme anlattıklarını anlamak, bir yandan mahmut'un ince espirilerine zoraki gülmek, hal hatır sormak, süleyman'ı çekiştirmek... ve sonra yola devam.

bakkal hemen karşıda. daha geçen sene tamamlanan otuziki katlı otel-rezidansın gölgesinde müşteri bekliyor. ekmek, süt, yarım kilo domates, kuru soğan ve pırasa. lakırdı etme konusunda kemal daha tasarruflu bizim güvenlik kulübedekilerden. pek öyle konuşmuyor. ama ben yine de sormadan edemiyorum:

"abi kim oturuyor sizin şu arkanızdaki katta.."

"hangi.."

"abi şu tahta perdeyle örtmüş balkonunu hani."

"orda kimse oturmuyor."

"ne demek oturmuyor.. gece procektör gibi lamba yanıyor"

"yanlış görmüşün sen.. orası iki senedir boş..."

fazla da konuşmuyor.

onun için de paranın üstünü alıp hemen çıkıyorum. güvenliğin önünden geçerken mahmut yine laf atıyor.

"taşıyalım mı abi"

"oolum sen kendini taşı..."

otopark..

onaltı basamak..

kapı otomatığı..

asanör..

- içimde hafif bir titreme var sanki, üşüttüm mü acaba -
ve her zamanki gibi kapı ziline iki kısa dokunuş..

kapıyı sevil açıyor. geceliği üstünde daha. kapıyı aralıyor
ve hemen yalnızca kafasını çıkartıyor kapının ardından
beni görünce..

"buyrun... kimi aramıştınız..."

hoppala... tam da espiri kaldıracak durumdayım yani...

bilmediğim bir şarkının melodisini mırıldanarak:

"kızım seni aradıııım da bulamadıııım heryerdeeeee"

"beyefendi yanlış geldiniz galiba. burası f blok onbeş. siz
kimi aramıştınız.."

"sevil... bak zaten yorgunum. uğraşma sabah sabah
benimle. al şu torbayı. ben de bir duş yapıp giyeyim.
fakat sevil çok ciddi. kafasından başka görünen bir yeri
yok..

kapının arkasında tam siper ve kapı giderek kapanıyor...

"yanlış efendim yanlış..." diyor ve suratıma çaat kapıyı
kapatıyor...

deli olmak işten değil.

tekrar iki defa zil. bu sefer içerden yüksek sesle:

"hemen gitmezseniz polis çağıracağım.."

"yahu sevil gözünü seveyim, bırak şu şakayı. aç şu
kapıyı..."

içerden dahili telefonun çevir sesi duyuluyor..

"alo... güvenlik mi... hemen gelir misiniz... tanımadığım
birisini kapımın önünde bir türlü gitmiyor... efendim...
tamam bekliyorum."

allah allah...

bu işte bir iş var ama... dur bakalım..
sanki birisi dürtmüş gibi torba elimde bu sefer
merdivenlerden aşağıya iniyorum... aptal, şaşkın...
halen içim buz gibi... herhalde üşüttüm...
ben dışarı çıkarken iki güvenlik görevlisi asansörün
kapısını açıyorlar. ne o üzerlerindeki yeşil kahverengi
üniformalar. daha biraz önce mehmet'le mahmut'un
üzerlerinde lacivert montları vardı... bunlar ise hiç
görmediğim insanlar. belki de yeni almışlardır işe.
dışarı çıktığımda işler daha da tuhaflaşıyor. sağ tarafta
onaltı basamağın olması gereken yerde hafif düz bir
rampa var. karo taşları da bir acayip...
neler oluyor acaba...
rampayı tırmanıyorum. otoparkın yerinde kocaman bir
çocuk parkı. salıncaklar tahterevalliler.. ilerde güvenlik.
içerde iki adam. aynı yeşil kahverengi üniformalı... biri
genç, bıyıklı, diğeri yaşlıca... genç olanı çıkıyor dışarı...
"bi dakika beyfendi... nasıl girdiniz siz içeri... kimi
arıyorsunuz.. "
artık iş çığırından çıktı..
"bir yanlışlık oldu herhalde..." falan gibi şeyler
geveledikten sonra, gözüm sol tarafa kayıyor.
aaa.... otel motel yok...
otuziki katlı otel yok...
o koskoca otelin yerinde yeşil bir çayır, az aşağısında da
harabe halinde bir oto yıkama...
bakkalın olması gereken yerdeyse bir kadın berberi.
arkama dönüp tekrar siteye bakıyorum. otuz senedir
bütün dış cepheleri sapsarı olan sitenin duvarları koyu
bordo...
telefon etmek geliyor aklıma...
ilk aklıma gelen erol...
çeviriyorum..
"aradığınız numara yanlış... lütfen kontrol edip bir daha
çevirin."
başka bir numara...

ayni laflar...

tahta perdeli balkonda tahta mahta yok. yaşlı bir kadın
çiçeklerini suluyor..

cebimde biraz kağıt para ve bozuklular var.
torbada ise ekmek ve süt.
domatesle kuru soğanı ne yaparım bilemiyorum.
yavaş yavaş, biraz da titreyerek otobüs durağına doğru
yürüyorum.
bir otobüs durağı olup olmadığını da bilemiyorum..
nereye gideceğimi de...

ters olan bir şey

sabahın dördünde temha halen söyleniyordu:

"ters... ters... burası ters... burası ters..."

nasah aynı fikirde değildi:

"bence terslik burada değil sende..."

"göreceğiz bakalım" dedi temha...

ikisi de askıdan aldıkları beyaz gömleklerini giyip laboratuara doğru yürüdüler. özel giriş kartları ile şifreyi okutup kapı açıldığında içinde binlerce ıvır zıvır alet, kablo, ekran vesaire ile dolu olan odaya girdiler... belki de yüzüncü kez aynı deneyi yapıyorlardı... dışı koltuğuna benzeyen koltuklara oturup bir sürü kabloya bağlı olan başlıkları kafalarına geçirdiler.... temha şalteri indirdi....

bir saniyenin bir milyonda biri kadar uzun bir zaman geçti..

olmayan bir ışık parladı parlayan bir ışık söndü...

vınlama sustu..

"ahmet... makinanın doğru çalıştığından emin misin.."

"bilmiyorum hasan" dedi ahmet.. "bilmiyorum..."

bu sırada laboratuvarın kapısı açıldı yeşil saçlı mor gözlü bir kız çocuğu kocaman kafasını içeriye uzattı:

"ila yeb izis royilkeb" dedi....

seha ver

-doktor ercan beyi görecektim, dedi seha ver...
-ne ile ilgiliydi, diye sordu hemşire, ben kendisine
ileteyim..
-gerek yok, dedi seha ver... ben kendisine söylerim... ne
gerekirse...
-bi dakika... oturun siz. ben haber vereyim.
seha ver eşinle beraber ortada duran koltuklara ilişti...
sinirli bir hali vardı... oturduğu yerde sol bacağı devamlı
titriyordu... meryem:
-seha ver, sakın ol lütfen... lütfen, rica ediyorum bir
tatsızlık ta çıkarma... hem bak o kadar da ağrımıyor...
geçer belki...
-lütfen sen bana karışma meryem. ben ne diyeceğimi
biliyorum terbiyesiz herife...
-seha ver lütfen...
o sırada hemşire doktorun kapısında göründü.
-buyurun, doktor bey sizi bekliyor...
içeriye girdiler ve hemşire tekrar yerine oturdu... bir
müddet sonra içerden gelen seslere kulak kabarttı..
konuşanların ses tonları gittikçe yükseliyordu... münakaşa
mı ediyorlardı... yoksa kavga mı... kapı açıldı... seha ver
ve meryem önden çıktılar... doktor arkadan gelip
meryem'in elini sıktı.
-kusura bakmayın ham'fendi... halledeceğiz... siz hiç
üzülmeyin... çarşamba günü dokuzda bekliyorum...
seha ver'nin ise yüzüne bile bakmadan içeri girdi ve
kapıyı kapattı...

çarşamba saat dokuzda karı koca hasatahanede
kendilerine ayrılan odaya çıktılar... iki hemşire meryem'i
ameliyata hazırlamak için, soyunmasına yardım ettiler ve
özel ameliyat elbisesini giydirdikten sonra gereken
hazırlıklar ve iğnesi yapıldı... kapı açıldı ve doktor ercan

sırtmaya yakın bir gülümsemeyle odaya girdi.. arkasında asistanı zafer...

-bugün nasılız bakalım ham'fendi... güzel... güzel... biraz sonra çok daha iyi olacaksınız inşallah... ayten hanım... ham'fendiyi ameliyathaneye alalım...

zafer'le arkasını dönüp giderken seha ver sert bir sesle

-ameliyata ben de gireceğim dedi... kararlı bir sesle... tartışma uzun sürdü... hatta neredeyse bir yarım saat kadar... neden sonra hemşireler seha ver'e de steril bir elbise giydirerek ameliyat odasına geçildi...

odada doktor ercan, yardımcısı zafer ve narkozitörden başka bir de seha ver vardı... bütün bu sahneye oldukça yabancı... meryem, ameliyat masası üzerinde ve tamamen narkozun etkisindeydi.. ercan zafer'den bisturiyi istedi... bir an elinde tarttı... sanki ağırlığını hissetmek ister gibi...

sonra aniden geriye dönüp elindeki jilet gibi keskin aleti; tıbbın öğrettiği bütün bir maharetle önce sağdan aşağıya doğru daha sonra soldan yine aşağıya doğru sallayarak seha ver'in göğsünü parçaladı... yetmezmiş gibi bıçağı kalbine sapladı... seha ver yere düşerken arkasını dönüp bu sefer aynı işlemi meryem'e de yaptı...

ameliyathanede bir doktor bir asistan bir narkozitör ve kanlar içersinde iki de ceset vardı şimdi...

-zafer... bunları hallet... bodruma taşısınlar... sonra icabına bakarız... küstah herif... öğrenecek bir doktorla nasıl konuşulmuş... öğrenecek... ama çok geç...

bodrum zifiri karanlıktı. köşede geçen yüzyıldan kalma antika bir soba, tahta parçaları, duvara dayalı sopalar ve demirler, yerde eski bir havagazı ocağı, birkaç karton kutu, tıbbi aletler ve nihayet kapıya yakın olan duvara dayalı bir bahçe sırası... üzerinde meryem ve seha ver'in bezlere sarılmış cesetleri...

birden etrafı nereden geldiği belli olmayan donuk sarı bir ışık aydınlattı... buna aydınlattı bile denemez... ancak bütün bu ayrıntıları hayal meyal görebilecek kadar... sonra bir ses... bildiğimiz hiç bir özelliği olmayan, sakin, kendinden emin, hatta bir nebze de buyurganlığı olan bir ses...

-seha ver... sen öldün... ya da öyle sanıyorsun... ama daha bitmedi... hatta başlamadı bile... meryem'î ben alıyorum... yanıma... sen ise bir süre, hatta uzun bir süre yaşamakla ölmeyi öğreneceksin... daha doğrusu ölmeyi... seni ilk önce kızgın bir yere yolluyorum...

sabahın erken saatleri olmasına rağmen çöl adeta kavruluyordu. sayıları tahmin edilemeyecek kadar; belki bin, belki onbin, belki de daha fazla işçi, ırgat, çavuş, ustabaşı, mimar ve diğerleri yerden onlarca qubit⁷ göğe doğru eğri yükselen taş bir yapı etrafında dolanıyorlar, gidiyorlar, geliyorlar, ağır çok ağır taşlar yapıya taşınıyordu. yarı çıplak kuzguni ırgatların arasında ten rengi sanki biraz daha açık gibi duran seha ver bu halinle göze batmadı... onlarcasıyla beraber halatlara bağlı devasa granit taş a sılıyordu... sonunda yapının üstüne doğru konmuş iskeleye yanaştırdılar taşı... güç bela... fakat etraflarındaki çavuşlar bir an olsun soluk bile almalarına izin vemedi kırbaçlarını şaklattılar... yeniden asıldılar halatlara... ve ağır ağır iskeleden yukarı doğru... birdenbire iplerden bir kaç koptu... taş yavaş yavaş aşağıya doğru kaymaya başladı... kaçtılar... seha ver taş arkası dönüktü... görmedi... üç gün sonra taşın altından çıkarttılar..

gözlerini açtığı anda sert bir tahta üzerinde yatıyordu. üstünde tiftiklenmiş bir battaniye. döndü... üzerinde bir ranza daha vardı herhalde... fakat o kadar alçaktı ki, bir

⁷ eski mısır ölçüsü

yandan bir yana dönmesi bile zordu... horultu sesleri geliyordu... ve tahammülsüz bir koku... bir şeyler hatırlamaya, bir şeyleri kavramaya, sıraya sokmaya, düşünmeye gayret etti... olmadı... yarım saat, belki de bir saat sonra sararmış minicik pencere camlarından günün ilk ışıklar sızarken müthiş bir gürültü ile kapı açıldı... şimdiye kadar hiç duymadığı bir lisanda bir adam avaz avaz bağıyordu... ranzadakiler yere atladılar... korku içersinde ranzalarının önünde sıraya dizildiler... seha ver *sanırım benim de kalkmam gerek* diye düşündü... ve insanların arasına sıkıştı...

ikişerli sıra halinde dışarı çıkarıldılar... yüz metre ötede çok alçak çatılı bir binaya doğru yürüdüler... geldiklerinde, binanın büyük bir kısmının yer altında olduğunu gördü... aşağıya indirildiler... inmeden önce adam yeniden bir şeyler bağırdı... herkes soyunmaya başladı, üzerlerinde ne varsa yere attılar... indikleri yer kocaman bir yerdü... duvarlar taş... bir tek pencere bile yoktu... kapılar arkalarından gürültü ile kapandı... biraz sonra yukarlardan, tavandan gaz... bir gaz... bişey fıslayarak sızmaya başladı... ilk önce genzi yanmaya başladı... sonra nefesi daraldı... nefes alamıyordu... nefes... nef... ne... yere düştüğünü hatırlayamadı..

birisi onu tekmeliyordu... yere düşmüştü herhalde... kalkmayı denedi... ağır bişeyler vardı bileklerinde... ve acıyordu... kalktı zorlanarak... sırtına inen kırbaç darbesiyle sendeledi... yürümeye çalıştı... ayak bilekleri de acıyordu... hem de çok... cılk yara olmuşlardı... çırılçıplaktı... bileklerindeki ve ayaklarındaki kalın zincirler, öndeki ve arkadakilerine bağlanmıştı... sıra halinde, zincir şakırtıları ve insafsızca inen kırbaç darbelerininle, kafil bir saat kadar yürüdü... ya da süründü... yere düşüp kalkamayanları sırtlarındaki tüfekle ateş edip öldürüyorlardı; kırbaç sahipleri... üç direkli,

yelkenlerini daha açmamış, tahta, devasa bir gemiye bindirdiler hepsini... yolculuk kırkyedi gün sürdü... fakat çok fazla soru sorduğu için seha ver'i karaya çıkmadan kırbaç sahipleri tek kurşunla öldürdüler... seha ver, büyük suyun ötesindeki pamuk tarlalarını hiç göremedi...

çıkartma gemilerinin en önde gidene kuma oturdu... ön kapak gürültülü gıcirtılarla açıldı... askerler açılan kapaktan suya atladılar... dalgalar halinde... yüzlercesi, omuzlarda tüfek belde el bombaları... seha ver gurubun ortalarında bir yerdeydi... hayatında görmediği tüfeği elinde, fakat ters tutmuştu... çıkartmanın heyecanı içesinde ne askerlerden birisi ne de yüzbaşı bunun farkına varmadı... herkes biran önce kumsala çıkmaya bakıyordu... çünkü yüz metre ilerde çıkacakları dik bayır onları düşman ateşinden de koruyabilirdi... bir nevi mevzi gibi yani... sahile yanaşan çıkartma gemilerinden şimdi kum gibi asker sahile dökülmüştü... dalgaların sesinden ve arasına verilen komutlardan başka ses duyulmuyordu... sahil sanki yaz misafirelerini bekleyen bir sessizlik içersindeydi... binlercesi koşar adımlarla bayıra doğru ilerlerken... birden yukarlardan bir yerden; hatta onlarca yerden birden makineli tüfek atışı başladı... çok asker hayatını kaybetti... ama ilk seha ver düştü.. mermi başına gelmişti...

sokaklar çok dardı.. ve karanlık.. duvarlara bir iki tane yerleştirilmiş meşale ancak etrafındaki karanlığı güç bela aydınlatabiliyordu... o dahi yetmiyordu bir yanındakini görüp tanımaya... az insan geçiyordu bu sokaktan... genelde bir tek yöne doğru ve aceleyle... bir kadın ve genç bir erkek dalgınca ne yapacağını kestiremeyen seha ver'in elini tuttular... zarif, çekingen fakat ısrarcı bir şekilde... hiçbir şey söylemeden... konuşmadan... *ge/*

bizimle... dediler. içlerinden... gözleriyle... epey yürüdüler karanlık meşaleli meşalesiz sokaklardan... sonra daracak taş bir kapıdan eğilerek girdiler ve çok basamak indiler... bir çok meşalenin aydınlattığı kubbeli, penceresiz, oturmak için taş basamakları olan bir mekanda son buldu bu garip yolculuk. kadın seha ver'nın omuzuna dokunarak oturmasını işaret etti... şimdi oldukça kalabalık olan bu yerin ortasında yüksekçe bir taş üstüne; ak saçlı, ak sakallı ve ak giyisili, elinde garip asası olan bir adam çıktı... konuşmalar mırıltılara dönüştü... sonra sessizlik... ak saçlı konuşmaya başladığında sesi zor duyuluyordu... daha sonra perde perde yükseldi... seha ver söylenenlerden hiçbir şey anlamıyordu... garip bir lisandı... ancak adamın konuşmasına bütün gücünü, benliğini, duygularını ve inandırıcılığını yüklediği belliydi... seha ver anlamasa da... herkes pür dikkat dinliyordu... bazıların gözlerinde yaşlar... birden bir uğultu, bağırışma, telşalı koşuşturmalar... girdikleri kapıdan, ellerinde boylarından daha uzun mızrakları, bellerinde iki el eninde kılıçları ve başlarında miğferleri ile askerler belirdiler ansızın... koşarak merdivenlerden indiler.... kalabalığı itip kakarak, hata mızraklarıyla dürterek kapıdan çıkardılar.. askerler etrafını sardıkları kalabalığı iterek, dürterek, bağırarak epey yürüttüler. sonra hepsini demir parmaklıklı taş bir mahzene tıktılar... kalabalık ertesi gün dar bir geçitten devasa bir meydana, bir arenaya çıkarıldı... kadınlar kucaklarında bebekleriyle, çocuklar, gençler, ihtiyarlar ve diğerleri... şimdi koca meydana kaybolmuşçasına, tedirgin, korkudan birbirlerine sokulup sarılarak, arenanın tribünlerinde onbinlerin uğultusuna direnmeye çalışıyorlardı... genç adam seha ver'nın omuzuna dokundu... *korkma* der gibi bir hali vardı. yüzünde tuhaf bir gülümseme... seha ver birden ürperdi... bu gülümsemeyi, bu gülmeyi, alaya

yakın bu yüz mimiklerini hatırlıyordu sanki... sanki ikibin sene sonra bir yerde... bir odada... sonra demir kapılar açıldı... afrika'dan getirilen onca vahşi yırtıcı fırladı dışarı... seha ver sol kolu koptuğunda artık kendisinde değildi... nasıl ve niçin öldüğünü bilemedi...

dönüp kristal aynada bir daha baktı kendine. yakaları ince dantelli ipek bir manto, şatafatlı tüylü bir şapka ve belinde kılıç. bu haliyle oldukça yakışıklıydı... dönüp bir daha baktı kendine... kamaradan üst güverteye çıktı. gemi, dört direkli oldukça sağlam bir venedik galeriydi. bütün yelkenler fora edilmiş güneşin battığı yere doğru süzülüyordu. seha ver üst kasarada küpeşteye dayanıp denizi seyretmeğe daldı... bağırmalarla arkasını döndü... telaş ve koşuşturma, kaptanın gür sesi... hepsi birbirine karşıyordu... neden sonra arkalarından gelen karaltıyı fark etti... üç direkli bir çektirme süratle yaklaşıyordu onlara doğru... venedik gemisinden daha hafif ve rüzgarı da orsadan aldığı için yetişmesi an meselesiydi... ve açık denizde mübalağa cenk oldu... korsanlar venedik gemisini talan edip cümlesini esir aldılar. üstleri başları soyuldu... ve bir çoğu forsaya atıldılar... seha ver bir zencinin yanına düştü... ayakları ve elleri zincirli... kırbaç şaklamaları altında ne kadar kürek çektiğini hatırlamıyordu... en son hatırladığı tek şey yanındaki gecenin zifiri karanlığında, zencinin kürek gibi ellerinle boğazına sarılması ve gırtlığını sıkması oldu... suratında pis bir gülümsemeyle...

seha ver daha sonra engizisyon işkencelerinde, günlerce tekerlek üstünde ve çivili odalarda, tavana asılı iplerde acı içinde yüzlerce kez öldü... dünyanın dört bir yanına dağılmış kömür madenlerinde toprak çökmesinden, grizu patlamasından, su

basmasından boğularak, ezilerek, parçalanarak onlarca ve binlerce kez öldü...

her ölümün arifesinde neden öldüğünü; neden hep ölmesi gerektiğini, üzerine tapulanmış olan ebedi laneti bilemeden..

ve seha ver her gün ölüyor....

epilog

DOKTOR : (*savaş bakanına*) Adamdaki hayal gücü bizim çamaşırıcı karınınkini bile geçti.

BAŞBAKAN : Bir kompliman olarak kabul edebilir miyim bu söylediklerinizi ?

DOKTOR : Komplimandı zaten.

Diktatörler Okulu

Erich Kaestner

bir ufo hikayesi

markadel şehrinde, yüzlerce gökdelenin bulunduğu merkezde, böyle bir gökdelenin yüzymikiinci katında ilkarem koç isminde bir muhasebeci çalışırdı. uzun boylu gözlüklü, seyrek saçlı, çok arkadaşı olmayan ve çok az konuşan vazifenas bir muhasebeci... işinden sonra hiç bir yerde oyalanmaz, dış mahallelerde onlarca birbirine benzeyen bahçeli evine giderdi... aceleyle...

dört odalı bu evin üç odası tıklım tıklım dosyalar, kağıtlar, haritalar ve bilgisayar sabit diskleri ve benzerleri ile köşe bucak doluydu.

ilkarem koç'un bir tek hobisi vardı. yirmidört senedir durup dinlenmeden *bilinmeyen uçan cisimler* - ötekilerin dediği gibi - *ufo*'lara ait bilinebilen ya da bilinemeyen, yazılmış ya da rivayet, görgü tanığı ya da efsane, resmi ve de gayri resmi bütün bilgileri toplamak, sıralamak, tasnif etmek, haritalar üzerinde yerler tesbit etmektir... ilkarem bu *cisimlerin* başka yerlerden düzenli gelip dünyamızı ziyaret ettiklerine kanaat getirmiş, inanmış ve kendine göre bazı planlar yapmaktaydı...

onyedi haziran, sıcak bir yaz günü, cuma öğleden sonra şefinden paydos saatinden iki saat önce çıkmak için izin aldı. evine gitti. bir sırt çantasına bir takım cılız dosyalar, bir askeri pusula, katlanabilir çelik bir metre, su ve yarım parça kuru kek koydu...

arabasına bindi ve şehir dışına doğru hızla yol aldı. tek katlı viran, bakımsız evlerin oluşturduğu son mahalleyi de geçtikten sonra yol bir çöle doğru uzandı. hava son derece sıcaktı ve arabada hava soğutucu bir sistem de yoktu.

ilkarenm koç asla terlemezdi... arasıra yan koltuğa serdiği haritaya arasıra ön konsoldaki pusulaya bakarak çölde epey yol aldı. tahminen yirmi kilometre sonra yavaşladı ve durdu. şimdi artık koca şehir gözden kaybolmuştu. her taraf kum... göz alabildiğine kum... dört bir taraf kumdu.

fakat bir tek tepecik bile yoktu... her taraf dümdüzdü...
ılkarem haritasını yere serdi bir kaç dakika pusulayla
beraber haritayı evirdi çevirdi... sonra haritanın üzerine
koyduğu sırt çantasından güney istikametine doğru,
yanında getirdiği çelik metreyle uzunca bir mesafe ölçtü.
ölçtüğü yere bir sopa dikti ve sopayı merkez alacak
şekilde bir haç/bir çapraz çizdi...
saatine baktı ve *onaltı otuz* dedi... *onaltı kırkikide tam
buraya, çizdiğim çaprazın tam ortasına inecek* dedi...
ırkalem çizdiği çaprazın ortasında durdu ve kendinden
son derece emin, fakat biraz da heyecanla, onca senelik
hesabının sonucunu beklemeye başladı...
onaltı kırkta gökyüzünde bir karaltı belirdi..
hızla yaklaştı...
onaltı kırkikide bir futbol sahası büyüklüğündeki bir cisim
yere indi...
tam ılkarem'in ayakta beklediği yere...

aykut yazgan

Bir Takım Hikayeler

ekitap.ayorum.com